

כך חזר בעלי לדבר
עם אחותו אחרי שתיקה
של עשרות שנים
// אביגיל מייזליק

אתנתא

בשבע 1208 | ל' באב תשפ"ו, 13.08.26

העיתונאי שחשף
את המנהרה
הראשונה בפילדלפי
וכמעט חוסל
בלינץ' בעזה
// יוסף ארנפלד

צילום: ניצן אייל

מאלוהה לאלוקים

גר הצדק נדב יאיר גילה את האמונה בכפר הולדתו בהוואי, וממקום מושבו כיום בגבעות
השומרון הוא מספר על המהפך שחולל בתורות הלחימה בצה"ל // אוריה שילת

50% הנחה
על דמי הרישום!

לנרשמים בימים אלו

מחשב נייד מתנה

לנרשמים לתואר ראשון
ותעודת הוראה
בכפוף לתקנון

19-20.8

הטבת בזק!

זה הזמן להצטרף להצלחה
באקדמית חמדת!

תואר שני M.Ed.

בשנה אחת!
לימודי בוקר / ערב

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך | אפשרות לשילוב תזה
תרבות יהודית**
חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים / מתמטיקה
חינוך מיוחד בהתמחויות: לקויות למידה / אוטיזם

תואר שני M.A.A.T

נסגרה ההרשמה

טיפול באמצעות אמנויות - ביבליותרפיה

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס
אפשרות למסלול מקוצר

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
תושב"ע | הגיל הרך | חינוך בלתי פורמלי*
חינוך מיוחד + הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
כתיבה וחשבון

רכבת

רום
תוכנית מצוינות

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

בשילוב למידה
היברידית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

לפרטים נוספים חייגו: *5280

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג
**התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה

משלמים רק
10% על הבית

מקבלים
100%
איכות חיים!

הצעירה בקדומים, ההזדמנות של הדור הבא!

היישוב האייקוני קדומים מתרחב ויש לכם הזדמנות של פעם בדור לרכוש דירה במחיר מצוין ביישוב מבוסס וצומח עם כל מה שאתם צריכים לאיכות חיים מושלמת: מוסדות חינוך מעולים, פארקים ירוקים, חנויות, מרפאות והכל במרחק של רק 25 דקות מכפר סבא.

במרחק 25 דק'
מכפר סבא

ישוב ותיק
מפותח ומבוסס

פארק ירוק
ומרחבים פתוחים

מחירי השקה
לתקופה מוגבלת

עכשיו במחיר השקה מיוחד:

1,590,000 ₪ החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב

בשבע

כנס ירושלים

קבוצת בשבע

בסימן

אחריות לאומית

כ"ד באלול
06.09.2026

מלון VERT, ירושלים

תשפ"ו | 2026

FLYCARD
BY אלעל ELAL

מצטרפים ל-FLYCARD עם ישראל כרטיס ומקבלים כרטיס טיסה מתנה

בתוספת מיסים

✈️ **50%** על הנקודות בימי שלישי

✈️ **1+1** על כרטיסי טיסה פעם בשנה

עוברים עכשיו:
***2665**

בכפוף לתנאי ההטבות כפי שיפורסמו באתר אל על מעת לעת. הטבת כרטיס טיסה מתנה: למצטרפים לפי תקנון המבצע עד 31.8.26. כפוף לרכישות בסך כולל של 10,000 ₪ עד 30.11.26. כפוף לתשלום מיסים ואגרות על הכרטיס. זכאות להטבת 1+1 החל משנת 2027, בכפוף לתנאי ההטבה שיפורסמו. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראל כרטיס בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראל כרטיס מימון בע"מ ו/או הבנק. אי-עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצל"פ. בכפוף למסמכי ההצטרפות, לתקנון FLY CARD ישראל כרטיס ולתנאי המבצע.

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

על אדונים ומשרתות

כילד חלמתי להיות שופט, היום אני מאושר לא לשבת על כס התפקיד המורכב מכולם – פרגון למטפלות המעונות שיצאו לחופשה רק עכשיו, ועושות עבודת קודש במינימום תגמול והערכה

הסמכויות המפורסם, אלא מפני שהתורה עצמה לקחה אותו. דיין בן ימינו רשאי על פי התורה לדון במעט מאוד דברים, וגם הם בדרך כלל סוג של תקנה. כביכול הוא דן מכוחם של הדיינים הסמוכים בדורות הראשונים. אין ברירה, אי אפשר בלא משפט, וכפי שכתב הרמב"ם: אסור לדיין להימנע מן הדין ולומר "מה לי ולצרה זו", אבל גם אסור לו להיות להוט אחר התפקיד הזה. בעבר הגעתי כמועמד בפני ועדה למינוי דיינים. שאל אותי הדיין: "למה דווקא אתה ראוי להיות דיין?" אמרתי לו שהוא שואל אותי שאלה שעל פי ההלכה אסור לי לענות עליה. הרי לא ממנים מי שיועד להסביר למה הוא הראוי לשבת בדין. "נכון, אתה צודק", אמר. ולא התמנית. יפה הכריע. ברוך השם.

כמה שווה תינוק?

בשבוע שעבר כתבתי כאן על בנות השירות הלאומי, שבימים אלה מסיימות את השירות שלהן והן צדיקות שקופות בלי מדים. לפעמים מסה של תגובות מעידה על המצב. אז על פי כמות התגובות והתודות על התודה שכתבתי לבנות השירות, אכן הצדיקות השקופות הללו מוערכות פחות מדי, ועם כל הכבוד ללובשי המדים, כדאי מאוד שנשים לב אליהן. אבל אני מזכיר את התגובות דווקא בגלל תגובה אחת, אחרת. מישהי, טלי שמה, כתבה לי כך: "התחלתי לקרוא את הטור שלך על הצדיקות השקופות, ולפי ההקדמה הייתי בטוחה שתדבר על המטפלות במעונות. היום זה היום האחרון למעון, ובאמת השכר של מטפלות במעונות הוא נמוך מאוד. העבודה קשה וכה משמעותית. כמובן גם הדברים על בנות השירות הלאומי משמעותיים מאוד, אבל רק משלימה לך את התמונה שההקדמה הזאת רלוונטית גם לעוד מגזר". אז הנה, בזכות טלי, אחרי שפתחתי ברמי המעלה, כבוד השופטים, אסיים במי שאיש לא יגיב להן ברחוב: "וואו, מטפלת במעון. איזה יופי". המקצוע שלהן, למרבה הצער, עולה לכותרות רק בנסיונות פליליות. הקלדתי בגוגל "המטפלת במעון" ומיד קפץ לי "שחשודה ב..." וגם "מעון הזוועות מקריית גת".

אז כבוד אין במקצוע הזה, וגם המשכורת בתחתית סולם המשכורות, 5,900 עד 7,500 שקלים למשרה מלאה, אבל הדרישות עצומות. כמה מכס מסוגלים לשהות משבע בבוקר ועד שלוש בצהריים במחיצת תינוקות ופעוטות בכל המצבים, להתמודד עם בכי הגעגעוע לאמא ואבא או משן צומחת וסתם כאבי בטן לא מוסברים, להחליף חיתולים, המון חיתולים, לילד שאיננו שלכם, ולסנכרן את זה בו זמנית עם כמה וכמה ילדים? אני לא הייתי מחזיק בעבודה כזאת יום אחד, ואם הייתי חייב לעשות זאת יום אחרי יום, הייתי צריך הרבה תפילות כדי לא להשתגע וחלילה לא להסב צער לילדים שבאחריותי.

ומה האבסורד? שתינוקות וקטנטנים הם היצורים האהובים עלינו בעולם, והם באמת חסרי ישע. יהלומים קטנים שראוי היה לתת להם ולמי שמופקד עליהם את התנאים הכי טובים. אבל מה אפשר לצפות ממטפלת שמשכורת שכר עלוב? כמה כוחות וכמה מוטיבציה יכולים להיות לה לאורך שנים? אז ברשותכם, אני מנצל את הבמה הזאת להודות מעומק לב למטפלות שאחראיות על האוצר הכי גדול שלנו כמעט בתנאי התנודות. ואגב, כנראה כל השופטים המהוללים והמכובדים, עברו תחת ידיה של מטפלת מעון מסורה. ●

אריק איינשטיין שאל את העיתונאי הקטן, איך אתה ישן בלילה? אני שואל את השופט הגדול, איך אתה נרדם? יש להניח שכמה וכמה אנשים איבדו את חירותם, רכושם, המשמורת על הילדים שלהם או כל דבר קיומי אחר, בגלל שופט שלא הצליח לראות את התמונה הגדולה, או בגלל עורך דין ממולח שעשה עבור הלקוח שלו עבודת מניפולציה מושלמת. וכמה רוצחים, אנסים ומתעללים למיניהם יצאו לחירות בגלל החלטה מוטעית, ושוב לפגוע? אין מספר.

תחשבו רק על העובדה הפשוטה שהמון תיקים, כולל כאלה שמסתיימים בהרשעה ובגזר דין של מאסר ארוך, אינם מתקבלים פה אחד, כי אם ברוב קולות. לפעמים המחלוקת היא על עצם ההרשעה, לא רק על העונש. מה זה אומר? שמישהו שם בוודאי טעה טעות חורצת גורלות, ולא מן הנמנע שהיו אלה שופטי הרוב. כמה תפילות צריך להתפלל כדי לכוון ולא לעוות.

התפכחות

כילד חלמתי להיות שופט. לשבת, לשמוע ברוב קשב את שני הצדדים, לשאול אותם שאלות קשות, לנתח לנתחים את כל העובדות ולבסוף להכריע. היום, רק מהמחשבה על התפקיד הזה, שופט, רועדות לי הברכיים. תחשבו רגע על הכוח הזה של אדם שבמשך כמה ימים, שבועות וחודשים, ולפעמים רק כמה דקות, שומע טיעונים וטיעונים טיעונים, חקירות וחקירות נגדיות, ולבסוף מכריע בגורל חייו של אדם. לפעמים מדובר בכסף, אולי הרבה כסף, סכומים שמשנים את החיים. לפעמים מדובר בחירותו של אדם, אולי בשנים ארוכות מאחורי הסורגים, שלא לדבר על אותם משפטים נדירים שבהם מוות וחיים מונחים על הכף.

אריק איינשטיין שאל את העיתונאי הקטן, איך אתה ישן בלילה? אני שואל את השופט הגדול, איך אתה נרדם? יש להניח שכמה וכמה אנשים איבדו את חירותם, רכושם, המשמורת על הילדים שלהם או כל דבר קיומי אחר, בגלל שופט שלא הצליח לראות את התמונה הגדולה, או בגלל עורך דין ממולח שעשה עבור הלקוח שלו עבודת מניפולציה מושלמת. וכמה רוצחים, אנסים ומתעללים למיניהם יצאו לחירות בגלל החלטה מוטעית, ושוב לפגוע? אין מספר.

תחשבו רק על העובדה הפשוטה שהמון תיקים, כולל כאלה שמסתיימים בהרשעה ובגזר דין של מאסר ארוך, אינם מתקבלים פה אחד, כי אם ברוב קולות. לפעמים המחלוקת היא על עצם ההרשעה, לא רק על העונש. מה זה אומר? שמישהו שם בוודאי טעה טעות חורצת גורלות, ולא מן הנמנע שהיו אלה שופטי הרוב. כמה תפילות צריך להתפלל כדי לכוון ולא לעוות.

פחד אלוקים.

אין לנו אלוהים

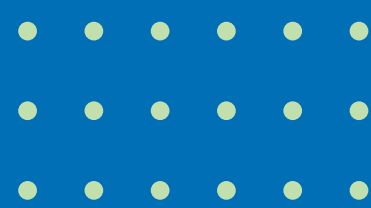
באמת בתורה מכונים השופטים "אלוהים", זה הרי בדיוק מה שקורה שם, על כס המשפט. הם הופכים כביכול להיות "בעל הכוחות כולם", ממש אלוהים. אבל התורה התכוונה לכך שהם צריכים לבוא בענווה מוחלטת כשליחים של דבר ה'. שהסמכות שלהם לא מתחילה מהידענות או חריפות שלהם, אלא מהענווה שלהם כלפי מה שגדול מהם.

אחת ההדרכות הנפלאות שהדריכו חז"ל את הדיינים, נוסחה כך: "לעולם יראה דיין את עצמו כאילו..." אני עוצר כאן לרגע את רצף המשפט, רק כדי להיזכר איך עלול דיין לראות את עצמו באופן טבעי. ובכן, הוא עומד מול המראה ורואה פראק דיינים ארוך משתפל למרגלותיו, או גלימת שופט הדורה. הוא עלול לראות עצמו כיהלום שנצץ מתוך מועמדים רבים. הוא בקלות עלול להתבשם מקתדרת השיפוט המוגבהת, שמרום גובהה נראים הבאים לפניו נמוכי קומה לעומתו. אבל חז"ל השלימו את המשפט אחרת. ובכן, עליו לראות את עצמו "כאילו חרב מונחת לו בין ירכותיו וגיהינום פתוחה לו מתחתיו". מבט של השופט מלמעלה למטה ייתקל בפתחה של גיהינום, תנועה אדנותית בכיסא המסתובב תעניק לו כביכול דקירת חרב בירכותיו. כך צריך דיין לתפוס את עצמו, רק כך הוא מוגן מעצמו.

יש משהו חזק מאוד בכך שמאז שחרב הבית והסתלקה שכינה מישראל, אין לנו גם דיינים סמוכים על פי התורה העונים לתואר "אלוהים". כוח המשפט של הדיינים מצומצם ומוגבל מאוד, לא רק מפני שבת המשפט גזלו אותו במרוץ

FLYCARD
By אלמאלעל

ככה מגיעים לכרטיסי טיסה

כמה נקודות שצריך לדעת על פלייקארד, כרטיס האשראי של אל על וישראל

לא עוד קאשבק, עולם של הטבות

פלייקארד הוא כרטיס האשראי היחיד של חברת תעופה, מה זה נותן לכם? מלבד צבירת הנקודות שמקרבת אתכם לטיסה, רק לקוחות פלייקארד עם ישראל כרטיס נהנים מעולם שלם של הטבות, באל על. הטבות כבודה והושבה, שדרוג מחלקה, כניסות לטרקלינים בארץ ובעולם ועוד.

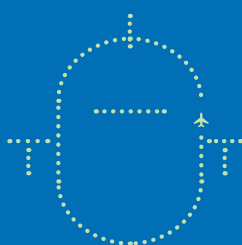
מגיעים ל-3 כרטיסי טיסה בשנה

כשכולם זורקים סיסמאות באוויר, יש כרטיס אשראי אחד שהופך באמת לכרטיסי טיסה. הצטרפתם? קיבלתם כרטיס טיסה ראשון **במתנה!** אחת לשנה אתם נהנים מהטבת 1+1 על כרטיסי טיסה. הוצאתם לפחות 5,000 ₪ בחודש במשך שנה? יש לכם מספיק נקודות לכרטיס הטיסה השלישי.

פלייקארד מהיום עם ישראל

מחזיקים פלייקארד של כאל? כדי לא לאבד את צבירת הנקודות וההטבות עוברים לפלייקארד עם ישראל כרטיס ונהנים מעולם של הטבות שרק כרטיס אשראי של חברת תעופה יכול לתת.

50% לכרטיסי טיסה בימי שלישי

הנחה של 50% על הנקודות לטיסות למגוון יעדי אל על בימי שלישי, בתוספת מיסים ובהתאם לזמינות ולתנאים רק ללקוחות פלייקארד עם ישראל. 100% שתטוסו על זה.

מצטרפים וטסים

מצטרפים בחודש הקרוב לפלייקארד של אל על עם ישראל כרטיס ומקבלים כרטיס טיסה מתנה בתוספת מיסים. עדיין מחזיקים פלייקארד של כאל? זה הזמן לעבור וליהנות גם אתם מכרטיס טיסה במתנה.

1+1 על כרטיסי טיסה

הטבה בלעדית ללקוחות פלייקארד עם ישראל כרטיס פעם בשנה. רוכשים כרטיס, מקבלים כרטיס נוסף במתנה, בתוספת מיסים, תעשו אחד ועוד אחד, ותבינו כמה זה משתלם.

פלייקארד ← טסים. נקודה.

עוברים עכשיו:
***2665**

מבצע כרטיס טיסה מתנה למצטרפים בהתאם לתקנון עד 31.8.2026, בכפוף לרכישות בסך 10,000 ₪ עד 30.11.2026. כפוף לתשלום מיסים, אגרות ותוספות ולתנאי המבצע. הטבת 1+1 החל מ-2027, בכפוף לתנאי ההטבה כפי שיפורסמו. שיתוף הפעולה עם כאל יסתיים ביום 31.12.2026. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראל כרטיס בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראל כרטיס מימון בע"מ. אי-עמידה בפירעון האשראי עלולה לגרום ריבית פיגורים והליכי הוצ"פ. בכפוף למסמכי ההצטרפות ולתקנון Fly Card ישראל כרטיס.

הזדמנות שהיא מעל ומעבר

הממשלה החליטה! הטבות מס לעלי

בהחלטה היסטורית, אושרה תוכנית מקיפה להענקת הקלות מס לתושבי עלי והסביבה. המהלך נועד לחזק את ההתיישבות ולקדם פיתוח כלכלי ואזורי.

Triple

ההחלטה החדשה על הטבת מס לתושבי האזור הופכת את פרויקט "הבית בעלי" לאטרקטיבי מתמיד.

תנאי התשלום
מעל ומעבר

הנוף
מעל ומעבר

המפרט
מעל ומעבר

התכנון
מעל ומעבר

היישוב
מעל ומעבר

הקהילה
מעל ומעבר

לפרטים ותיאום פגישה חייגו
073-777-2220

כחל מ-
1,750,000 ₪

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

חוקי הדשא

מה הקשר בין קושרי קשר לחוליית הקישור של ארגנטינה? קצת הזוי, אבל לפעמים פרשת השבוע באה לידי ביטוי דווקא במגרש הכדורגל

מצידה של אלופה בצבא הגנה לישראל, אבל תזרמו איתי רגע. נגיד, באופן היפותטי לגמרי, שהיא הייתה מדליפה סרטון מבושל שמתדלק את הקמפיינים הכי אנטי־ישראליים ברחבי העולם, מגישה נגד החיילים כתב אישום חסר בסיס, ועוד מזהירה לבג"ץ - יחד עם היועצת המשפטית לממשלה - שהיא עשתה מאמצים על־אנושיים למצוא את זהות המדליף אבל אין שום אפשרות לגלות מי זאת. או זה. באמת, מאיפה לה לדעת.

אילו היינו מתנהלים על פי חוקי הכדורגל, שופטי ה־VAR היו קובעים מיד עם פרסום הסרטון שאין בו כלום ושום דבר, השופט הראשי היה מזכה את קורבנות העלילה והפצ"רית הייתה מקבלת כרטיס אדום ופנסיון מלא בכלא, כמו שזממה לעשות לחיילים של כוח 100. אבל מכיוון שאנחנו חיים בעולם מתורבת ולא במשחק פרימיטיבי, השורה התחתונה היא שהחיילים הושמצו על לא עוול בכפם, הודחו מהצבא ולא יכולים לנסוע לחו"ל מחשש שייעצרו שם. מי שהעלילה עליהם, לעומת זאת, יושבת בנחת בבית, מלטפת את דרגות העלובה - סליחה, האלופה - שלה, ממשיכה לקבל משכורת דשנה על חשבוננו ומתכננת את הראיונות הנרגשים שהיא תעניק לכלי התקשורת, אחרי שהתיק נגדה ייסגר בנימוק ענייני של שקר כלשהו.

הכדור יתגלגל לכדור הארץ

עכשיו בואו נחשוב על תרחיש אחר, דמיוני לגמרי כמוכן. נניח, לשם הדיון כמוכן וללא שום רמיזה שדבר כזה יכול להתרחש במציאות, שפרקליטות המדינה מגישה נגד מאן דהוא כתב אישום. ונניח שאותו מאן דהוא הוא במקרה - רק במקרה - ראש הממשלה. ונניח שבמשך עשר שנים מוציאים על הסיפור הזה מאות מיליוני שקלים מכספי הציבור ומטרללים את המדינה עד עפר. אבל אז, במהלך המשפט מתברר שהראיות קלושות עד לא קיימות, ושכדי לתפור (סליחה, לרקום) את התיק התביעה הפעילה לחץ על עדים פוטנציאליים במטרה לשכנע אותם להעיד עדות שקר. האם מישו מהתופרים - סליחה, הרוקמים - ייתן את הדין? ומה יעשו השופטים? יהפכו את הקערה על פיה, או שבדיקו כשיעדכנו אותם מה־VAR תהיה להם תקלה באוזנייה? ומה לגבי בכירים מאוד לשעבר (כן אולמרט, בוגי וחלוק, אני מסתכל עליכם) שמפיצים נגד אורחי המדינה עלילות מסמרות שיער? וחברת הכנסת שרן השכל, שרגע אחרי שפרשה מהקואליציה פרסמה שהכריחו אותה לצלם את הבחירה החשאית למבקר המדינה, אבל כשהמטרה זימנה אותה לחקירה היא לא ידעה, לכאורה, להגיד מי אמר לה לעשות את זה?

אילו החבר'ה האלה היו שחקני כדורגל, הם היו משלמים ביוקר על התרגילים המלוכלכים שלהם. אבל במציאות שמחוץ למגרש הם יכולים להעליל, להכפיש, להכליל, להבאיש, ולא יקרה להם שום דבר. אם השופט יקנה את ההצגה ויעניש את היריב, מה טוב. אם במקרה המזימה תיחשף, שתיחשף. אולי הקהל ישרוק בוז מהטריבונה, אבל השופט יתעלם באלגנטיות. לא ייאמן שאת הציווי "ועשיתם לו כאשר זמם" מפרשת השבוע מקיימים היום רק במגרשי הכדורגל.

עכשיו בטח תגידו שזו לא דוגמה טובה, כי אם השופט שלך את הכרטיס זה כבר לא "כאשר זמם" אלא "כאשר עשה", שזה דין אחר לגמרי ומה בכלל קשורה פרשת שופטים לרשות השופטת. אז כן, במונרכיה המשפטית שלנו באמת אין קשר. אבל יום אחד הכדור יתגלגל, המערכת המשפטית תתחבר לכדור הארץ, והזוממים למיניהם ילמדו שיש VAR ויש דיין. תקראו לזה צדק, תקראו לזה קארמה, תקראו לי כשהמשחק יתפתח ומשהו סוף סוף יזוז פה. זה חייב להתהפך מתי שהוא. הכדור, אתם יודעים, הוא עגול. ●

יש VAR ויש דיין. אילוסטרציה

אילו היינו מתנהלים על פי חוקי הכדורגל, שופטי ה־VAR היו קובעים מיד עם פרסום הסרטון שאין בו כלום ושום דבר, השופט הראשי היה מזכה את קורבנות העלילה והפצ"רית הייתה מקבלת כרטיס אדום ופנסיון מלא בכלא, כמו שזממה לעשות לחיילים של כוח 100

כמו ספין של ערוץ 12, כמו המפלגה התורנית של בנט, כמו ההתפכחות אחרי שבעה באוקטובר שהחזיקה מעמד חמש דקות בערך, גם המונדיאל שהיה פה אך לפני חודש נשכח והתפוגג כאילו מעולם לא היה. במשך חמישה שבועות טחנו לנו את המוח עם תחזיות עמוקות ופרשנויות עקומות, ואז הגיע הגמר שגמר אותנו ומאז אנחנו מתכחשים לאירוע. קשה להאשים אותנו, יש לנו מספיק פוסט־טראומות גם בלי להיזכר בערגה בספרדים האנטישמיים חוגגים עם הגביע, בבחינת כי הנה אויבך יהמיון ומשנאיך נתנו גול.

אז למה אני בכל זאת מזכיר את האירוע הרחוק הזה? כי במונדיאל הזה נכנסו כמה חוקים חדשים, שלפחות אחד מהם כדאי מאוד ליישם גם מחוץ למגרש. אני יודע, החיים הם לא כדורגל, על המגרש פיפ"א קובעת את הכללים ובמציאות בג"ץ עושה מה שבא לו. ובכל זאת, בואו ננסה לאמץ כמה דברים מעולם שחקני הכדורגל. אם לא נצליח, לפחות נדע באופן סופי שהדשא שלהם ירוק יותר.

לפי החוק החדש, שופטי ה־VAR - כלומר אלה שיושבים בסבבה מול המסכים בזמן שהשופט הראשי מויע את נשמתו על המגרש - יכולים לא רק להגיד לו אם הייתה עבירה, או נבדל, או שכדאי להעביר ערוץ כי המשחק לא מתקדם לשום מקום. הם גם יכולים לגרום לשופט להפוך החלטות, כי הם רואים את המציאות הרבה יותר טוב ממנו בגלל שבניגוד אליו, כזכור, הם לא מזיעים בעיניים.

כבר בתחילת הטורניר, כשארצות הברית שיחקה נגד פרגוואי, השופט קבע ששחקן אמריקני הכשיל שחקן יריב, שלף נגדו כרטיס צהוב ופסק בעיטת עונשין לטובת פרגוואי. אבל אז לחשו לו באוזנייה שזה בדיוק להפך - האמריקני לא נגע בו, זה ההוא מפרגוואי שבמקום לשחק כדורגל עשה הצגת תיאטרון. אז השופט עצר את המשחק, צפה בהילוך החוזר ושינה את ההחלטה: כרטיס צהוב לשחקן מפרגוואי על התחזות, שום ענישה לארצות הברית שבסוף גם ניצחה.

כרטיס אדום ופנסיון מלא

ועוד אירוע, יותר דרמטי: ברבע הגמר בין ארגנטינה לשווייץ השופט שרק לעבירה נגד הארגנטינאי לאנדרו דניאל אלן גונזלס פארדס קלמנטינוס (את רוב השמות לא המצאתי), באשמת הכשלת השוויצרי בריל דונלד אמבולו (הוא גדל במשפחה קשת יום, יש לו רק שלושה שמות) וגם הוציא לפארדס כרטיס צהוב. ושוב - מה־VAR דיווחו לשופט שהמצלמות מראות בבירור שאמבולו זרק את עצמו על הדשא בסלטה מרשימה (9 בסולם ניימאר), כדי להכשיל את השופט שיחשוב שפארדס הכשיל אותו. כלומר את אמבולו. השופט הציץ, נפגע (לא נעים לגלות שעבדו עליך) ושינה את ההחלטה, מה שלפי החוק החדש גם חייב אותו לבטל את הכרטיס הצהוב של פארדס ולהעביר אותו לאמבולו. אבל אמבולו כבר קיבל קודם כרטיס צהוב, והמשמעות של צהוב שני היא כרטיס אדום והרחקה מיידית מהמשחק. כדורגל זה לא כמו תרבות הנהיגה בישראל, בכדורגל צהוב זה סימן להרגיע, לא לתת גז עד הסוף כדי להספיק לעבור את הצומת. בקיצור, אמבולו יצא אהבל - גם ניסה להעליל על שחקן יריב, גם נחשף לעיני כול, וגם השאיר את הקבוצה שלו בעשרה שחקנים ובסוף ארגנטינה ניצחה. מה שלא עזר לה מול ספרד, אבל על זה כבר סיכמנו שלא מדברים.

עכשיו תארו לכם שהחוק הזה היה מיושם בעולם האמיתי. דמיינו שמישהי - נגיד, למשל, סתם זורק דוגמה: הפוקליטה הצבאית הראשית - הייתה נתפסת כשהיא מנסה להעליל על חיילי צה"ל כאילו הם התעללו בעציר מעזה. אני יודע שלהעליל עלילות על התעללות זה דבר שלא יעלה על הדעת, בטח לא

לחזור לבית הספר זה תיק. להגן עליהם זה SHIELD

הגנת
סייבר

ממשק ניהול
מותאם אישית

עוזר AI
לניהול ההגנה

התראת
מיקום

חבילת BACK TO SCHOOL

99
החל מ-
לחודש

**מוגנים
בחוץ!**
3 מכשירים מוגנים
במחיר של 1

+

**מוגנים
בבית!**
אינטרנט סיבים
עוצמתי 1Gb

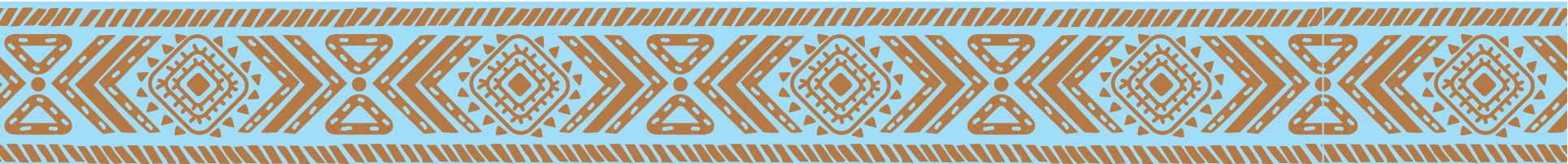
עם שילד כל המשפחה מוגנת בכל מקום: גם בבית וגם בלימודים.
עם שילד תיהנו מהגנה מותאמת אישית, ניהול זמני מסך והגנה גם
ברשתות החברתיות.

אז שיהיה להם בהצלחה - בעזרת השילד!

*8911

rimon.net.il

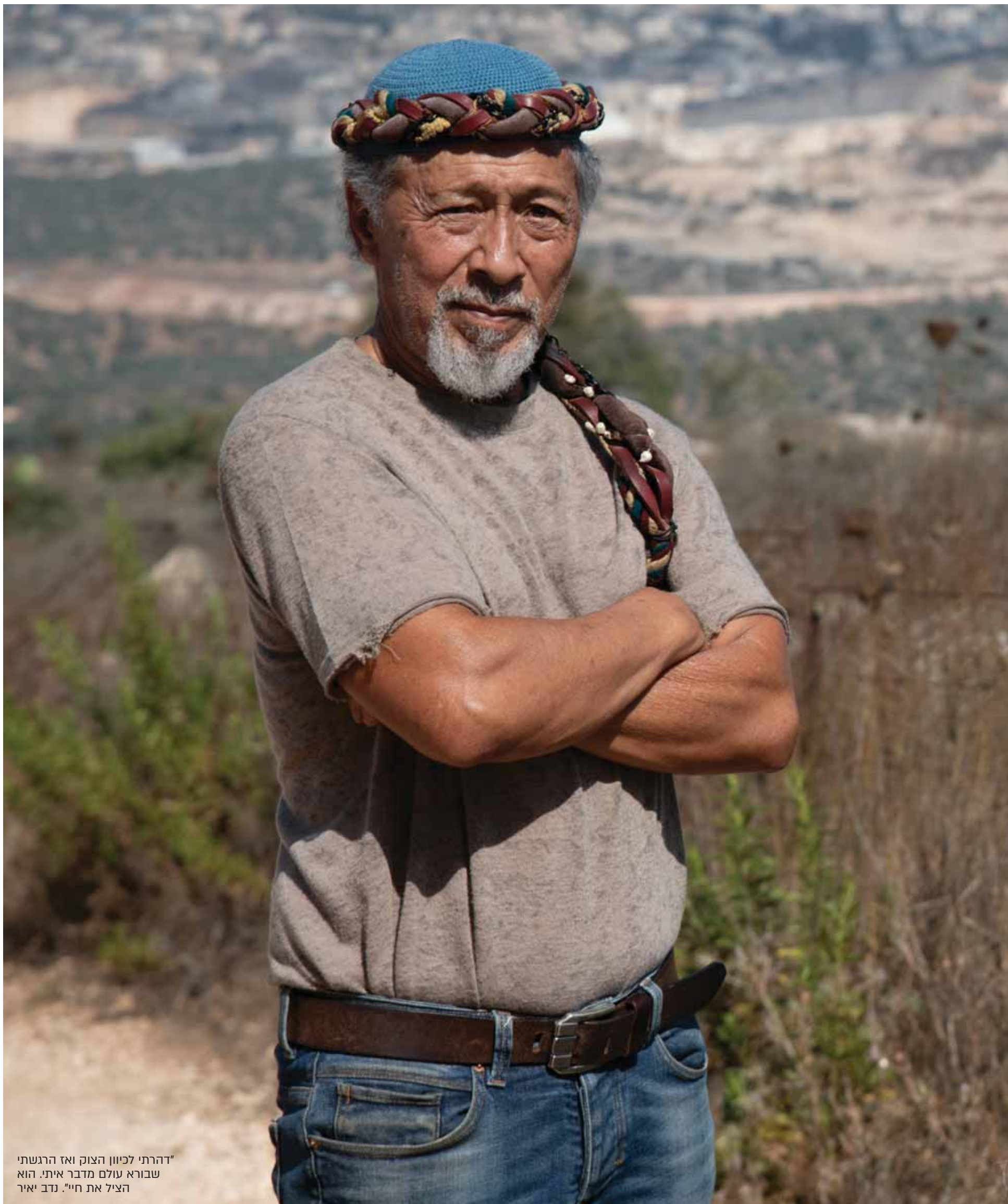
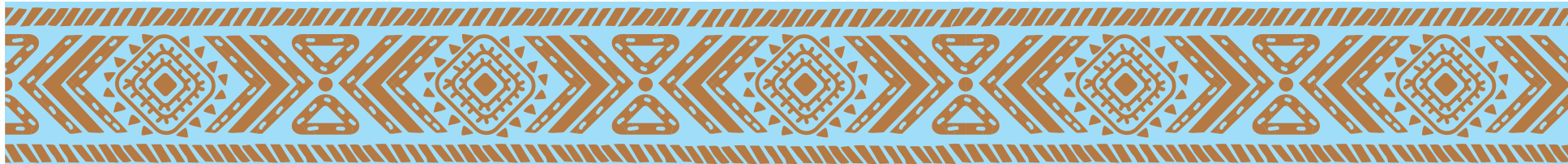
מבצע אינטרנט ביתי סיבים 1 GB כולל ספק ותשתית, במחיר של 99 ש"ח לחודש, ממועד חיבור הטכנאי ל-3 חודשים בלבד. תקף גם על מהירויות: 300 ו-500 MB, התקנה וציוד קצה לרבות נתב בתשלום נוסף לפי מחירון רימון. המבצע למצטרפים חדשים בלבד עד יום 1.9.26, על גבי תשתית סיבים בלבד של רימון, נטפייבר בזק ו-IBC. בתום 3 חודשים ייגבה מחירון החברה | מצטרפים לחבילת סיבים 300, 1GB או 500 ומקבלים 3 רישיונות מובייל במחיר מוזל | בכפוף לקיומה של פריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות | החברה רשאית להפסיק את המבצע בכל עת לפי שיקול דעתה. אין כפל מבצעים.

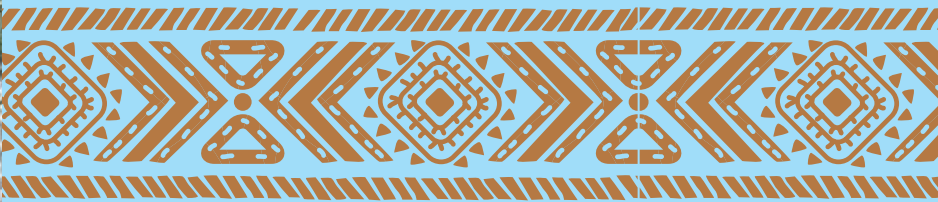
לחימה עם נשמה

הוא למד תורות לחימה והישרדות מסבו כילד ביערות הוואי, אבל שמע ממנו גם על התנ"ך ובורא עולם. גר הצדק נדב יאיר החליט לעלות לישראל, ומאז הוא מנחיל את המיומנויות שגדל עליהן ליחידות העילית בצה"ל

» אוריה שילת | צילום: ניצי אילן «

"דהרתי לכיוון הצוק ואז הרגשתי
שבורא עולם מדבר איתי. הוא
הציל את חיי". נדב יאיר

צילום: באדיבות המעולם

בנה תוכנית חדשה של שדאות בצה"ל. יאיר מאמן לוחמים

"יום אחד, בסוף המשמרת בעבודה, אני מקפל את השולחן ורואה עוד זוג תיירים. אני אומר להם: 'אלוהה, מאיפה אתם?', והם ענו שהם מישראל. פתאום הרגשתי בום בלב. ישראל. האנשים האלה הגיעו מארץ התנ"ך, מהסיפורים של סבא. רציתי לשמוע מהם איך החיים בישראל. הם אמרו לי: 'מה, לא שמעת על ארץ זבת חלב ודבש?'. השיחה התגלגלה, והם שאלו מה אני בעצם מחפש. עניתי שאני מחפש מקום שבו כולם יחד, עובדים ביחד, חקלאות, הכסף הוא של כולם וחיים בפשטות. הם אמרו שאני צריך ללכת לקיבוץ".

נדב קיבל את העצה והתחיל בסידורים הדרושים לעזיבה. הוא עלה על מטוס לניו יורק, ולאחר כמה חודשים עם חברים במנהטן הוא עלה שוב על מטוס ונחת בארץ. כהמלצת זוג הישראלים, הוא ניגש למרכז שיבוץ המתנדבים לקיבוצים וביקש להגיע לקיבוץ גינוסר. "הפקידה צחקה וענתה שכל המתנדבים מאירופה מבקשים את גינוסר, כי הקיבוץ על הכנרת. ואז היא שאלה: 'מאיפה אתה בא עם העניינים המלוכסנות האלה?'. עניתי שמהוואי. היא התלהבה ואמרה: 'תשמע, אני אעשה לך פרוטקציה ואכניס אותך לגינוסר, אני בת משק'. הגעתי לגינוסר והייתי שם שנה וחצי. אחרי שנה וחצי חיפשתי אולפן ללימוד עברית. האמא המאמצת שלי מהקיבוץ אמרה שמצאה לי אולפן בקיבוץ דתי. היא אמרה שקיבוץ דתי זה שונה, והיא מרגישה שאם אני אלך לשם אני לא אחזור".

בקיבוץ סירת צבי הייתה תוכנית שכללה חצי שנה אולפן עברית וחצי שנה אולפן גיור, "אבל אחרי היום הראשון, הבנתי שהם לא מלמדים לקרוא ולכתוב, רק לדבר". נדב כבר ידע לדבר עברית, והחליט לחזור לגינוסר ולחפש אולפן שמלמד לקרוא ולכתוב, אבל שוב התנ"ך שינה את התוכניות: "רציתי לעזוב כבר למחרת, אבל איכשהו נשארתי עד יום רביעי. ביום רביעי הייתה שעה אחת של לימודי יהדות. פתאום אני שומע את סיפורי התנ"ך שוב, אותם סיפורים שסבא סיפר לי כשהייתי ילד בכפר. מנהל האולפן, שראה שאני מתעניין בלימודי יהדות, שאל אותי אם אני נשאר לשבת. הוא נתן לי סידור מתורגם לאנגלית וכיפה, ואמר לי להגיע בערב שבת לבית הכנסת. פתחתי את הסידור, ופתאום הרגשתי שנתנו לי קו ישיר לקדוש ברוך הוא. ואז קבלת שבת, כולם לבושים בלבן, שרים יחד בבית הכנסת. בכפר בהוואי היה טקס קבוע לקראת כניסת שבת, שבו שני לוחמים עולים על הצוק, מסתכלים מערבה על השמש השוקעת ותוקעים בקונניות. כאשר נשמעת התקיעה, שני לוחמים רצים מהקצה של הכפר ומדליקים לפידים עד לכניסה, ואז פוצחים בשירה וריקודים, כדי להודות להשם על כל מה שקיבלו במהלך השבוע. במהלך כל השבת משאירים תנורים עם האוכל, ומהשקיעה עד השקיעה לא עובדים, רק נחים

"קבלת שבת, כולם לבושים בלבן, שרים יחד בבית הכנסת. בכפר בהוואי היה טקס קבוע לקראת כניסת שבת, שבו שני לוחמים עולים על הצוק, מסתכלים מערבה על השמש השוקעת ותוקעים בקונניות. במהלך כל השבת משאירים תנורים עם האוכל, ומהשקיעה עד השקיעה לא עובדים - רק נחים וחוגגים. כשראיתי את השבת בטירת צבי, הבנתי שלזה אני שייך"

סיימתי תיכון, היה מותר לי חוקית לעזוב".

"ישראל? בום בלב"

לאחר שעזב, נדב המשיך לחפש את עצמו. כשהיה בן 25, שני חבריו הטובים מצוות הלוחמה בכפר נהרגו במבצע: "היינו 11 חבר'ה בצוות, וזה היה קשה לכולנו, אבל לי במיוחד. הם היו כמו אחים שלי, היינו דבוקים יחד שלושתנו, באימונים, על הגלים ובכל מקום", הוא מתאר ומספר על נקודת השבר: "אחרי הלוויה החלטתי שאני מצטרף אליהם. עליתי על אוטוסטרדה ודהרתי כמו משוגע לכיוון הצוק. פתאום נזכרתי במה שסבא אמר לי בגיל 15. הייתי בכלא נוער, כי חבר שלי גנב רכב והייתי איתו ברכב. סבא הגיע לבקר אותי ואמר לי להגיד תודה. לא הבנתי מה הוא רוצה ממני, והוא ענה: 'החוכמה היא לומר תודה גם כשקורים לך דברים רעים, לא רק על הדברים הטובים'. באותו רגע אמרתי תודה, והרגשתי שמחה גדולה שיצאה מתוך הנשמה שלי. עצרתי את הנסיעה הפרועה והבנתי שזה הבורא, שהוא מדבר איתי והוא הציל לי את החיים באותו יום".

נדב בנה לעצמו חיים טובים. היה לו בית משלו, והוא הרוויח הרבה כסף בתור סוכן של 'club med' - תאגיד צרפתי שמשווק חופשות לתיירים ברחבי העולם, ובין השאר בהוואי. למרות ההצלחה, הוא המשיך להרגיש שמשוהו חסר ושהקב"ה קורא לו להמשיך הלאה.

והלבוש, בהוואי הרי הילדים לובשים מכנסיים קצרים ונועלים כפכפים". למרות הכול, האב החורג לא היה מרוצה מהילד הכפרי. נדב מספר על מערכת היחסים האלימה עם האב החורג, שהיה מכה אותו קשות: "יום אחד הוא אמר לי: 'תגיד לי שאתה אוהב אותי'. הייתי בהלם, עניתי לו: 'אבל אני בכלל לא מכיר אותך', אז הוא נתן לי סטירה. הוא הרים אותי מהרצפה, ושוב אמר: 'תגיד לי שאתה אוהב אותי', אז שוב עניתי: 'אני לא מכיר אותך'. עוד סטירה. אמא שלי בכתה והתחננה: 'רק תגיד לו'. הייתי בן תשע, לא הבנתי בכלל למה לשקר לו, זה הפוך מכל התרבות שגדלתי עליה.

"כשהייתי בכפר, על כל שאלה שהייתה לי בנושא אי צדק או מדוע דברים מסוימים קורים, סבא היה עונה לי: 'תשאל את הבורא', וככה עשיתי. הייתי מסתובב ביערות ושואל את הבורא. מעולם לא קיבלתי תשובה, אבל ככה עשיתי מתוך הרגל. אחרי שבועיים בבית של האב החורג שלי, ישבתי בלילה בחדר ושאלתי את הבורא: 'למה אתה עושה לי את זה? למה זה מגיע לי?', ופתאום אני שומע דפיקות על החלון", נדב מתאר את נקודת המפנה ששינתה את חייו, ומספר: "בתמימותי חשבתי שאולי זה הבורא, אבל זה היה דוד שלי, אח של סבא. הוא עבר לגור בשכונה לידנו. הוא פתח את החלון והוציא אותי החוצה. הוא לא אמר כלום על הפנס שהיה לי בעין, על הסימנים הכחולים, הנפיחות והראש המגולח, רק משך אותי החוצה והמשיך לאמן וללמד אותי את לימודי הלוחמה שהתחלתי בכפר. בכפרים בהוואי לימדו את הבנים מגיל תשע עד גיל 21 לוחמה הוואית שנקראת 'לואה'. בגיל תשע, כשהתחלתי ללמוד את זה בכפר, הם התלהבו מההתקדמות שלי באימונים, אז הוועדה החליטה לשלוח את דוד שלי להמשיך לאמן אותי".

כשנדב הצטרף לאימונים בכפר, הקפיעו אותו בשלושה מחזורים לקבוצה של בני 12, כיוון שידע את כל התשובות והפריע לשאר הילדים: "הסיבה שידעתי הכול הייתה סבא. אני זוכר שכשהייתי בן שלוש הוא היה לוקח אותי ליערות על הכתפיים שלו, שם הוא היה מאמן גם נוער וגם ותיקים בלוחמה. לכן סקנן אותם לראות איך אני מתקדם, אז שלחו את הדוד שלי להמשיך איתי את האימונים, ופעם בשנה היו מטיסים אותי בחזרה לכפר, לראות איך אני משתלב עם החבר'ה.

"בבוקר של טקס הסיום של כיתה י"ב, לפני שהאב החורג שלי יצא לעבודה, הוא אמר לי: 'תעשה גלח'. עניתי לו שאני לא רוצה, אז הוא איים שהוא יעשה מהומה בטקס הסיום. הוא היה חגורה שחורה בקראטה ואייקידו, והדבר הטוב היחיד שקיבלתי ממנו זה שמהשבוע השני אצלו בבית, הוא שלח אותי גם ללמוד. גם אני כבר הייתי חזק ולא פחדתי ממנו. עניתי לו: 'אתה לא מפחיד אותי, תעשה'. האחיות שלי שמעו את זה והתחננו בפניי שאסתפר קצוץ ולא אגיע ככה לטקס, כי זה יעשה להן בושות. החלטתי לעזוב, ופספסתי את טקס הסיום שכולם חיכו לו. לא הייתי מוכן שהוא שוב יכריח אותי לעשות משהו. כיוון שעל פי חוק כבר

ני יושבת עם נדב צדוק יאיר ב"סלון" ביתו, שהוא בעצם אוהל גדול שנבנה במשך השנים, טלאי אחרי טלאי. הגבעה של נדב נמצאת אי שם, סמוך ליישוב כפר תפוח שבשומרון. ניסיתי לשחק אותה רמבו ולהגיע לבד לבית של נדב, אבל הטויטה קורולה שלי קצת נתקעה בסלעים. התקשרתי אליו בהיסטריה, והוא הגיע חיש מהר לחלץ אותי. חניתי בגבעת טל בנימין הסמוכה, והמשכתי עם נדב ב-4X4 שלו. האוהל של נדב פתוח מכל הכיוונים לארבע רוחות השמיים, בלי דלתות - רק פתחים עם מזוזות. "פעם ערבים ניסו לעלות לפה", הוא עונה לשאלתי בטרם הספיקה להישאל. "זה נגמר בחבלות, שלהם, ואני קיבלתי צו הרחקה ועבודות שירות", הוא מציין בחיוך שובב ומוסיף: "מאז הם לא ניסו שוב".

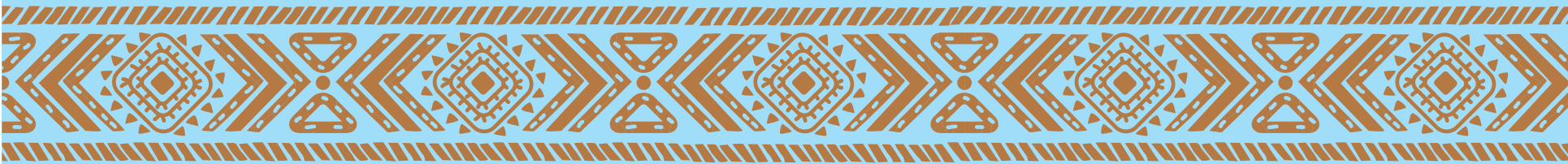
שיחות עם הבורא ביער

האיש הצבעוני, שהיום הוא חלק אינטגרלי מאדמת השומרון, נולד בכלל בהוואי לפני 72 שנה. "האי שאני מגיע ממנו נקרא קוואי. היו בו הרבה כפרים. לא היה לנו חשמל ולא מים זורמים בברזים, רק מים ישירות מהנהל בכפר. חיינו חיים מאוד פשוטים". נדב, שנקרא אז נוי, שפירושו סקרן בשפה ההוואית, חי בכפר אצל הסבא והסבתא. הוריו נפרדו כשהיה קטן, ואימו התגוררה בבירה הונולוולו עם ארבע אחיותיו. לסבא היה רק ספר אחד בבית - התנ"ך, והוא ישב מדי יום עם נוי הקטן וסיפר לו על בריאת העולם, על אברהם שגילה את הבורא, על יציאת מצרים ועל מעמד הר סיני. "בעבר תושבי הוואי היו עובדי אלילים", נדב מסביר, "באיזשהו שלב לפני מאות שנים הם התחילו להאמין באל אחד, סבא שלי היה קורא לו 'הבורא'".

כשהיה בן תשע, אימו הגיעה לכפר יחד עם אביו החורג ולקחה אותו לגור איתם, יחד עם ארבע אחיותיו ועוד אחות חורגת. כך הגיע הילד מהכפר לעיר הבירה הונולוולו, וגילה את הציוויליזציה והתרבות המערבית לראשונה בחייו. "התושבים המקומיים גאים בעצמם, בוהות ובמסורת שלהם, והאמריקאים לא אהבו את זה. כשהוואי הצטרפה לארצות הברית הם ניסו למחוק את התרבות הזאת, שנחשבה בעיניהם לנחותה", נדב מספר. "רצו שלא נדבר בהוואית, אלא רק באנגלית. כך גם היה האבא החורג שלי. הוא היה אמריקאי טיפוסי, בלונדיני, שני מטרים גובה. היה לו חלום לגדל בן אמריקאי, ואני פשוט לא התאמת לי לתבנית הזאת. במשך שנים חייתי בתחושה שאני האכזבה שלו. הוא רצה שאשחק פוטבול, ופשוט לא ידעתי איך, למרות שהוא ניסה ללמד אותי. הוא הכריח אותי להסתפר ולהתלבש כמו אמריקאי, עם מכנסיים ארוכים ונעליים סגורות.

"בניגוד לכפר, בעיר הייתה חובה ללכת לבית הספר, ולא השתלבתי טוב בגלל שהיו צריכים לדבר שם רק באנגלית. כל הילדים צחקו עליי בגלל השיער הקצוץ

וחוגגים. כשראיתי את השבת בטירת צבי, הבנתי שלזה אני שייך. נשארתי שם במשך כל השנה, ולמדתי הכול בהתלהבות. בית הדין בקיבוץ פעל תחת הרב גורן זצ"ל. במהלך הגיור למדתי שהרבה דברים שעושים בכפרים בהוואי הם בעצם במקור מהיהדות: שמירת שבת, ברית מילה בגיל שמונה ימים, שבע ברכות לחתן וכלה, טהרת המשפחה, עיר מקלט - כל הדברים האלה ישנם בהוואי. בהמשך פגשתי את הרב אביחיל זצ"ל, שחקר על צאצאי עשרת השבטים, ודיברנו על זה".

הרב"ט שאימן את הקצינים

אחרי הגיור, נדב הפך לאזרח מן המניין והתגייס לצה"ל. הוא היה מחויב לשירות של ארבעה חודשים, אבל אחרי חודשיים החליט להתגייס לשירות מלא של שלוש שנים, בגיל 31. את שירותו הצבאי התחיל בקורס מדריכי קרב מגע במכון וינגייט. כשסיים את הקורס, המפקד קרא לו והודיע שסגן אלוף אמיר מי טל, מפקד פלס"ר גולני, מעוניין למשוך אותו אליו, אבל הוא רוצה שיישאר בווינגייט כדי להכשיר את המדריכים הבאים. "הוא חשב שאישאר, כי התנאים היו הרבה יותר טובים בווינגייט, ומי ירצה בגיל 31 לעבור טירונות בסירת גולני. הוא היה מופתע שבחרתי בסירת, ללא היסוס", מספר נדב.

"אמיר סיפר לי מה התנאים ביחידה שלו. זו יחידה קרבית, 90 קילומטר למסע כומתה, 120 קילומטר לסוף מסלול, ולמרות שאני מבוגר יותר - אני צריך לעשות כמו כולם. הסכמתי. אחרי חודש וחצי אמיר ביקש שאהיה בתרגיל של הוותיקים שמדמה אויב. שאלתי אותו מה זה אומר, והוא ענה שאני כאילו האויב שמחזיק בחטוף, וצריך לדווח בסיכום אם זיהיתי את הכוח בתנועה. 'כל מה שאתה רואה או שומע, תגיד לנו בסיכום ונרשום', הוא ביקש. בסוף התרגיל נתתי לו סיכום, הסברתי שחשפתי אותם בקלות בגלל תנועה, רעש ודיבור. שבוע לאחר מכן, הוא משך אותי מהצוות לעשות שוב את אותו התרגיל. אחרי חמישה שבועות הוא שוב לוקח אותי לשיחה ואומר: 'דיברתי עם וינגייט, וכל ההערות שאתה נתת, הם לא מלמדים אצלם. מאיפה אתה יודע את כל זה? איפה למדת על התגנבות בתנועה?' עניתי:

'מהמסלול בהוואי'."

נדב סיפר לסגן אלוף מי טל את כל קורותיו, ואת אופי המסלול בהוואי שעוברים כל הנערים בכפרים מגיל 9 עד גיל 21. כשסיים לספר, אמר לו מי טל: "זה הקצין של הצוות הצעיר, אני רוצה שתאמן את הצוות שלו, 18 לוחמים, על כל הדברים שרשמתי כאן בנושא התגנבות. תוכל לעשות את זה בחמישה שבועות?".

"אחרי חמישה שבועות, ביום חמישי, התחלתי להתארגן איתם לקראת תרגיל", מספר נדב, "למרות שהיה לי זמן עד יום ראשון, אמרתי לאמיר שהם מוכנים למבחן. הוא ענה לי שיש זמן עד יום ראשון, ושאמשיך לאמן אותם, אבל אני התעקשתי שהם מוכנים. הוא ענה שאי אפשר, כי יש תרגיל לוותיקים. הצעתי שנכניס אותם לתוך התרגיל, והוא הסכים. הראיתי לו ששומעים את הוותיקים ורואים את החוליה שלהם בתנועה מהירה. אחר כך עברנו לצעירים, והוא מתחיל להתבלבל. 'איפה הם?' הוא שאל, ועניתי שיעלה מולם בקשר. הם מסבירים לי איפה הם נמצאים, הוא מזהה את המיקום אבל לא רואה אותם. כל הצוות הצעיר הצליחו להגיע בלי חשיפה. הוא סגר את התרגיל ללא סיכום, ואמר בעצבים: 'כולם במשרד שלי בשעה עשר בבוקר, כולל אותך, נדב יאיר'. הוא כעס על הוותיקים שלא יישמו את ההערות מלפני חמישה שבועות, ואמר לקצינים: 'ממחר אתם מתחילים אימונים עם נדב יאיר, כל מה שהוא אומר אתם עונים אמין'. זה היה הזוי, כולם שם היו קצינים, ואני רב"ט".

במשך חמישה ימים לימד נדב את הקצינים את מה שלמדו הלוחמים הצעירים במשך חמישה שבועות. סגן אלוף מי טל התלהב, ומאז במשך כל שירותו, מ-85' עד 88', הוא אימן את כל חיילי סירת גולני, שבילו באותן שנים הרבה בלבנון, שם נפל מי טל בקרבות בסוף 88'. כשנבד השתחרר, הוא היה תחת פיקודו של תת-אלוף ארז גרשטיין ז"ל, שנפל גם הוא בדרום לבנון. גרשטיין ניסה למשוך את נדב למילואים ביחידה אבל לא הצליח, וביקש שלוחמי הסירת יגיעו לקיבוץ ושם נדב יאמן אותם כאזרח. בטירת צבי הסכימו, ואף אפשרו לחיילים לישון בבית הילדים ולאכול בחדר האוכל בכל הארוחות. "הם ראו בזה שליוחות", קובע נדב, ומתאר את המשך השתלשלות הקריירה הצבאית: "איתן בלחסן זיכרונו לברכה, שנפל בפברואר 99' בלבנון, היה אז מפקד סירת

צנחנים. הוא התקשר אליי וביקש שאלמד את החיילים שלו התגנבות ותנועת לילה, כמו שעשיתי עם סירת גולני. כשהוא הגיע לראות, הוא התלהב וביקש שאאמן את כל היחידה. אימנתי אותם שבוע אחרי שבוע, חמישה ימים לכל צוות, עד שכל היחידה הייתה כשירה. ואז הגיעו דובדבן, פלס"ר נח"ל, פלס"ר גבעתי, שלדג, גם המסתערים של עזה, מה שהיה נקרא שמשון. בקיצור, כל היחידות המובחרות בצה"ל היו מגיעות לטירת צבי ללמוד אצלי את תורת הלחימה של ההתגנבות והשדאות, מ-88' עד 99', והכול היה בחינם, בהתנדבות.

"לא היה שבוע שלא התאמנתי עם איזושהי יחידה. ב-99' הקיבוץ החליט לעשות מזה עסק. קיבלתי מספר ספק והפכתי ליועץ חיצוני מטעם משרד הביטחון. ככה שמעו עליי בבית הספר נגד גרילה באליקים. הקצינים שם הסתקרנו מאוד מה אני יכול ללמד את החיילים שלהם, שאומנם הם לא מיחידות מובחרות, אבל בכל זאת גם הם עולים ללבנון. הם היו צמאים ללמוד כמו ספוגים יבשים. שבוע אחרי זה הגיע גבע ראפ, שהיה הקצין שאחראי לכל הנהלים בצה"ל. הוא אמר לי: 'נדב, זה נגד כל הנהלים'. אמרתי לו שיבוא בערב, ויראה בעצמו מה זה.

"פעם תנועה מהירה נחשבה כדרך לעבור מנקודה לנקודה בלילה", מסביר נדב, "בגלל ההרגשה שאתה חשוף וגלוי. אבל מצד שני, יש מה שנקרא 'גורמי גילוי', שאלה כל הגורמים שחושפים לוחם בשטח. רעש ותנועה הם גורמים שחושפים, והנהול שהיה קיים אז, של ריצה ממקום למקום בלילה, סותר את זה. גבע ראפ הגיע בערב וראה את השטח, את התוצאות, ואמר: 'תמשיך, אני אגיע שוב לבחון את זה בשבוע הבא'. ככה הוא בחן אותי במשך שנה שלמה, והציג את הממצאים לאהוד ברק, אפי איתם, יאיר נווה וגבי אשכנזי. לבסוף היה דיון עם כל הגנרלים מה לעשות. הם החליטו לפתוח מדור שדאות חדש ולשנות את כל הנהלים והפרוטוקולים שהיו מקום המדינה". נדב בנה תוכנית של חמש שנים, ועבר בכל בסיסי חטיבות החי"ר ללמד את המפקדים את

"זו הייתה משימה קשוחה ביותר, אבל הצלחנו. כל מה שלומדים עכשיו - הליכת סכין, הליכת סכין, סימן סכנה, נוהל סכנה, נוהל נתק - כל אלה הם דברים שאני הכנסתי לצה"ל. יש אפילו כתבה מצולמת עם גבי אשכנזי מימיו כרמטכ"ל, שהוא אומר שמזל שהתגיירתי ולא התאסלמתי, אחרת המידע הזה היה מגיע לאויב"

"המפקד שאל אותי: מאיפה אתה יודע את כל זה?". יאיר באימון עם בנו

הנהלים החדשים. "זו הייתה משימה קשוחה ביותר", הוא מתאר ומוסיף: "אבל הצלחנו. כל מה שלומדים עכשיו - הליכת סכין, הליכת סכין, סימן סכנה, נוהל סכנה, נוהל נתק - כל אלה הם דברים שאני הכנסתי לצה"ל. יש אפילו כתבה מצולמת עם גבי אשכנזי מימיו כרמטכ"ל, שהוא אומר שמזל שהתגיירתי ולא התאסלמתי, אחרת המידע הזה היה מגיע לאויב", הוא אומר בחיוך משועשע.

"מה אתה סבא גבעות?"

כשלבן הבכור מלאו 11 שנים, החליט נדב ואשתו לשעבר לעזוב את הקיבוץ ולעבור למושב גמזו, שם נולדה להם בת אחרי חמישה בנים. נדב הקים סושייה מהראשונות בישראל, והיה נוסע מדי יום למכור מגשי סושי בדזינגוף בתל אביב. העסק שגשג וזכה לשם 'סושי שוס'. בהמשך הוא מכר 50 אחוזים מהעסק למי שהפך לשותפו, שביקש להקים סניף כשר למהדרין עבור הציבור החרדי בירושלים. לסניף החדש הוא קרא 'אוסקה'. לאחר שנה נדב ואשתו דאו התגרשו, והוא מכר לשותף גם את החצי השני של העסק.

"אחרי הגירושין גיליתי את השומרון. למרות שעברתי פה במשך שנים בדרך לבסיסי צה"ל, לא באמת הכרתי את המקום - עד שחבר הזמין אותי לשבת בגבעות עולם, ליד איתמר. התלהבתי מהמקום והוא הביא אותי להיות אחראי אבטחה שם. באותה תקופה התרחש הרצח של משפחת פוגל", הוא מספר.

"גרתי שם במשך שנה עד שפינו את הגבעה, ואז הגעתי לפה. הקמתי את האוהל, ומאז אני גר כאן. בשנים האחרונות אני מאמן פה גם חבר'ה מהגבעות לשדאות והגנה עצמית. גם יחידת פלס"ר גולן של יוצאי הגבעות, מה שנקרא בעבר 'ספר המדבר', מגיעים לפה להתאמן. גם חטיבת חשמונאים היו פה לאחרונה, במשך שלושה ימים. הם ישנים פה, קמים בבוקר, מתפללים ומתחילים באימונים".

אדם בן 72 שמאמן נערי גבעות על בסיס יומיומי זה לא דבר טריוויאלי, ואפילו הילדים שלו הרימו גבה בהתחלה: "הבן שלי אמר לי פעם: 'מה אתה עושה עם נוער הגבעות? מה אתה, סבא גבעות?'. אני תמיד עונה שהם לא פחות מחיילים, הם שומרים על ארץ ישראל. הנערים האלה הם חוד החנית של מדינת ישראל, ואני מחויב ללמד אותם להגן על עצמם".

לנדב יש עוד דרך להוכיח מדוע דווקא ההתיישבות היא החץ אל הגאולה: "אנחנו מזכירים בכל מקום את יציאת מצרים, זו בעצם הגאולה הראשונה של עם ישראל. אבל רק חומש זכו לצאת ממצרים. למה? כי הקב"ה ציווה את בני ישראל במשך ארבעה ימים לקשור שה לרגל של המיטה. השה היה אליל של המצרים, והם לחצו על בני ישראל לשחרר את השה. מי שהצליח להשאיר את השה עד הסוף, ולבסוף שחט אותו ומרח את הדם על המשקוף, זכה להיגאל - בגלל כוח האמונה בקב"ה, למרות שזה עצבן את המצרים. הרבה זמן חשבתי מה השה הזה היום, מה הדבר שמעצבן את אומות העולם, ובוז נבחנת האמונה שלנו בקב"ה בגאולה הנוכחית. ואז לפני ארבע שנים שמעתי במקרה נאום של נשיא האו"ם, שבו הוא קורא בזעם לראש הממשלה ולמדינת ישראל להפסיק לבנות ביהודה ושומרון. ואז אמרתי לעצמי - ואללה, אם זה מה שהכי מעצבן את העולם, זה השה שלנו. זה מה שצריך לעשות, ודרך זה תצמח הגאולה השלמה". ■

עושה כותרות

ככתב הדרום של 'הארץ' ו'חדשות', הביא אמנון יוסף לחשיפות מהדהדות מהמתרחש בקיני המחבלים בעזה, תוך סיכון עצמי יומיומי; בתפקידו כדובר המיתולוגי של עיריית באר שבע, הוא מיתג אותה מחדש וליווה את העיר בימים קשים של לחימה וטרור. עכשיו הוא מסכם עשרות שנות עשייה סוערות בספר שהפך לחומר לימוד לכרחי עיתונות

יוסף ארנפלד // צילום: לירון מולדובן

והתפשטו שמועות שהוא מת. הגעתי לכיכר פלסטין בעזה, שם התאספו עשרות אלפי אנשים בוכים ומשתוללים. הייתי הכתב היהודי-ישראלי היחיד בשטח, לצד סולימאן אי-שאפי וכתבים מקומיים שממש הקיפו אותי ושמרו עליי. כשיצאה ההודעה שערפאת בחיים, המקום התלקח בחגיגות מטורפות. תוך כדי הבלגן זיהו שאני יהודי והתחילו לשאול מה אני עושה שם. צה"ל בכלל לא היה באזור, אבל העיתונאים המקומיים פשוט הדפו אותם והצילו אותי".

לצד הדרמה בשטח, המאורע ההוא הוליד גם מפגש יוצא דופן. "שעה קלה לאחר מכן כבר ישבתי לשיחה עם בן דודו של ערפאת - עוד לפני הסכמי אוסלו ב-1994 - והוא אמר לי בביטחון: 'תקשיב, אנחנו רוצים שלום, אנחנו נעשה שלום'. שמעתי אותו ובליבי אמרתי לעצמי שהוא פשוט הוזה הזיות, הרי ראיתי מה קורה ברחוב. בסופו של דבר שלום באמת לא יצא מזה, אבל הסכם דווקא כן", הוא נאנח. הנכונות להסתכן ולרדת לעומק

מצא את עצמו מוקף בעשרות רעולי פנים זועמים ובבני משפחתו של המחבל. "כמעט גמרתי את החיים שלי שם", משחזר יוסף את דקות החרדה בשיחה עם 'בשבע'. "נכנסתי לתוך הרצועה, כי באותם ימים ככה זה היה עובד בעיתונות: שמענו על הפיגוע, והחלטנו לרדת לשטח כדי ללמוד מקרוב מי המחבל השפל הזה ולהביא את הסיפור. פתאום מצאתי את עצמי בלב קן צרעות, ובמשך 20 דקות הייתי שרוי במתח מטורף. בסופו של דבר, מי שהציל אותי מכל ההמון היה דווקא אחיו של המחבל - הוא פשוט סילק אותי מהמקום, וכך נחלצתי".

הנטחה מן-ידו של ערפאת

זו לא הייתה הפעם היחידה שבה נחלץ מלב עזה בעור שיניו. "היה לי עוד מקרה שבו ניצלתי ממש ברגע האחרון", הוא נזכר. "זה קרה כשמטוסו של ערפאת נעלם במדבר לוב

יה זה לפני יותר מ-30 שנה, אך אמנון יוסף - באותם ימים כתב הדרום של עיתון 'חדשות' - זוכר כל פרט כאילו התרחש אתמול. זה קרה בבוקר חג הפורים תשנ"ב (17.3.1992). המחבל העזתי ראאד אל ריפי דקר למוות שניים במהלך פיגוע רצחני שביצע בלב תל אביב. שעה קלה בלבד לאחר האירוע כבר עשה יוסף את דרכו ישירות לעומק שכונת תופאח בעזה - מוקד כוח מוצהר ומסוכן של מחבלי חמאס - במטרה להביא לדיווח את תגובת בני משפחתו של המחבל.

אף שלא הייתה זו הפעם הראשונה שבה הסתובב בקן הצרעות העזתי, השטח בער. האווירה הטעונה והמתוחה לא הותירה לו רגעי חסד: בתוך זמן קצר מאוד זוהה כישראלי בלב השכונה. במשך דקות ארוכות ומורטות עצבים הוא

"היום, כשאני רואה למה הפכו בית
החולים שיפא ומחנות הפליטים
ב-7 באוקטובר, אני לא יודע איך
יצאתי משם בשלום". אמנון יוסף

המקום הופצץ בידי צה"ל ב'עופרת יצוקה'. יוסף עם ראש עיריית באר שבע יעקב טרנר בביקור בשנת 2002 במגרש המסדרים של המשטרה בעזה

"כמעט גמרת את החיים שלי שם. נכנסתי לתוך הרצועה, כי באותם ימים ככה זה היה עובד בעיתונות: שמענו על הפיגוע, והחלטנו לרדת לשטח כדי ללמוד מקרוב מי המחבל השפל הזה ולהביא את הסיפור. פתאום מצאתי את עצמי בלב קן צרעות, מולי עשרות רעולי פנים זועמים, ובמשך 20 דקות הייתי במתח מטורף"

אותנו להסתכל על העולם בצורה חיובית".
הזיקה לעולם העיתונות ניצתה אצלו כבר בהיותו בן עשר, בעקבות אירוע קטן ומשעשע. "קיבלנו הביתה גלויה שמציעה מנוי ניסיון לעיתון 'הארץ' לעשרה ימים חינם. בלי לשאול את ההורים, חתמתי בשמו של אבא ושלחתי את הגלויה. מרוב התרגשות בקושי נרדמתי בלילות, עד שבבוקר אחד העיתון נזרק על המדרגות. כשהגעתי לבית הספר הרגשתי כמו שחקן שעולה לבמה - הראיתי לכל החברים בכיתה את העיתון שקיבלתי. מאותו רגע, החיידק התקשורתי פשוט תפס אותי ולא הרפה".

ההשראה העיקרית הגיעה מהבית: שני אחיו, ישראל והרצל יוסף, היו צלמים צבאיים ולימים צלמי עיתונות בולטים ('דיעות אחרונות' ו-ynet). כדי להגשים את חלומו וללכת בעקבותיהם, הוא עשה צעד יוצא דופן. "הקדמתי את הגיוס לפני גיל 18 ועזבתי את התיכון", חושף יוסף. "הסבירו לי שבגיוס אוגוסט יש הרבה פרוטקציות וביקוש מטורף, והסיכוי להתקבל קלוש. ההורים חתמו בלב כבד, וכך התגייסתי והפכתי לצלם הראשי של חיל המשטרה הצבאית במפקדת הקממ"ר (קצין משטרה צבאית ראשי)".

שם, כחייל צעיר, גם טעם לראשונה את עולם ההסברה והמיתוג הציבורי. "זה היה חיל עם תדמית קשה מאוד - ראו בהם שוטרים אלימים והרתעתיים. החלטתי שאני רוצה לשנות את זה. יחד עם קצין משטרה צבאית ראשי באותה תקופה, בן ענבר, עשינו את הבלתי ייאמן ופתחנו את החיל לציבור הרחב. חשפנו לראשונה את היחידות המיוחדות ואת מצ"ח, צעד ששינה מקצה לקצה את תדמית החיל והביא אליו כוח אדם איכותי. אלו היו שלוש שנים מרתקות שפתחו לי צוהר לכל

השטח נבעה אצלו מתפיסה עיתונאית ישירה. "בכל פעם שהיה פיגוע שביצע מחבל מרצועת עזה, נכנסתי לצד הערבי כדי להבין מה קורה שם. זה היה טירוף, אבל באתי לעשות את העבודה - חס וחלילה לא מתוך הזדהות, אלא מתוך רצון ללמוד ולחקור את האויב האכזר הזה", הוא מדגיש. "היו לי קשרים מקצועיים טובים, והסתובבתי הרבה במערכות העיתונות שלהם. נפגשתי עם אנשי הפת"ח והג'יהאד האסלאמי בתוך המפקדות שלהם בעזה, בזמן שצה"ל עוד שלט בשטח. כל זה נפסק ב-1994 עם הסכמי אוסלו; ברגע שהרשות הפלסטינית נכנסה לרצועה, שערי עזה נסגרו לחלוטין בפני ישראלים".

אלא ששנים לאחר מכן, כשהוא כבר נושא בתפקיד דובר עיריית באר שבע, נפלה בחלקו הזדמנות נדירה לחזור לשם. "עבד בסורוקה רופא גינקולוג מוערך מעזה, שארבע מבנותיו נהרגו מאוחר יותר במבצע עופרת יצוקה. בשנת 2002 הוא הציע לי: 'אמנון, בוא נביא את גנרל טרנר לעזה'. ראש העיר דאז יעקב טרנר זכה להערכה רבה מצידם כאיש צבא וגנרל, ולראות את עזה שוב היה חלום ישן שלי. השגנו אישור מיוחד ממערכת הביטחון ונכנסנו לרצועה. מושל עזה ומפקד המשטרה המקומית קיבלו אותנו שם בכבוד מלכים".

שיאה של הגיחה הנדירה היה במפגן צבאי רשמי. "הגענו למגרש המסדרים של היחידה המיוחדת של משטרת עזה, והושיבו אותנו על הבמה כדי לצפות בתרגיל שלהם. כשאני

נוכר בזה כיום, קשה להאמין למה שהרצועה הפכה מאז. במבצע עופרת יצוקה, שש שנים לאחר מכן, היעד הראשון שחיל האוויר הפציץ והחריב היה בדיוק אותו מגרש מסדרים שבו ישבנו וצפינו בתרגיל".

הסיפורים הללו הם רק טעימה מחוויותיו המסעירות של אמנון יוסף, שסיקר במשך שנים את הדרום ורצועת עזה עבור העיתונים 'חדשות' ו'הארץ', ובהמשך שימש במשך 30 שנה דוברת המיתולוגיה של עיריית באר שבע. עם יציאתו לגמלאות בשנה האחרונה, החל לכנס את הרוזמה המרשים שלו לכדי ספר חדש: 'מילה אחרונה', הרואה אור בימים אלה בהוצאת 'ספרי ניב'. בספר חושף יוסף פרקים שלמים מתוך מסע חייו בעולמות התקשורת, הדוברות וההסברה.

המתנוו שסינ את תוצע אנטנה

אמנון יוסף, 69, נולד וגדל בבאר שבע, העיר שבה בנה את חייו ואת קריירת הדוברות והעיתונות שלו. הסיפור שלו מתחיל בעלייתם של הוריו מעיראק בשנת 1951, היישר אל המעברה בנגב. "נולדתי הרבה אחרי כן, אבל גדלתי על הסיפורים שלהם והם חיים בי עד היום", הוא מספר. "הם חיו כמעט שנה בתנאים קשים מאוד - מזג אוויר קיצוני, שלג נדיר שירד בנגב באותה שנה ואוהלים שעפו ברוח. אבל עם כל הקשיים, הם קיבלו את הכול באהבה ובלי שום טענות. אמא שלי עליה השלום הייתה אומרת לנו: 'היה קצת קשה, אבל לא סבלנו'. המשפט הזה מלווה אותי בחיים: הם לא ראו שחור, לא קיטור, ולימדו

קריירת ההסברה שלי".

מהתקופה ההיא בצבא נצרכו בזיכרונם כמה אירועים דרמטיים במיוחד, כולל אחד שכמעט שינה את ההיסטוריה הישראלית. "ערב מבצע אנטבה, הגיע מכתב לחיילת שהייתה כלואה בכלא 400 לחילות", הוא משחזר. "כמקובל, המכתב עבר בדיקה, והסוהרות נדהמו לגלות מה כתוב בו: חייל כתב לחברה שלו בכלא על מבצע חסוי שעומד להתרחש למחרת בערב לשחרור החטופים באוגנדה. הסוהרות הצעירות גילו אחריות יוצאת דופן: הן החליטו לשמור על סודיות מוחלטת ולא להוציא מילה על כך לאף אחד, אפילו לא למפקדת הכלא. רק אחרי שהמבצע הסתיים בהצלחה הן דיווחו על האירוע. הדיווח הגיע עד לקממ"ר, ושלוש הסוהרות קיבלו תעודת הערכה על התושייה שהצילה את סודיות המבצע. תאר לעצמך מה היה קורה אם הדבר הזה היה דולף החוצה".

אירוע נוסף לקח אותו עוד לפני מלחמת לבנון הראשונה אל מעבר לגבול הצפון, בלבוש אזרחי. "הצטרפתי לג'יפ של צד"ל יחד עם סעד חדאד, המפקד המיתולוגי של צבא דרום לבנון", הוא מספר על הגיחה הסודית. "כיום מותר כבר לספר ששהתה שם יחידת בילוש ומעקב מסוגלת של מצ"ח, שפעלה לתפוס חיילים שהיו מעורבים בהברחות סמים. הסתובבתי בתוך לבנון באופן חופשי, ראיתי את מבצר הבופור מלמטה, ולא דמיינתי שכמה שנים לאחר מכן תפרוץ שם מלחמה קשה ועקובה מדם".

איפה חשיגים סקופים

עם שחרורו מצה"ל בגיל 21, פנה אליו יוסי וסרמן - לימים מזכ"ל הסתדרות המורים - בהצעה מפתיעה: להקים חוג צילום ותקשורת בבית ספר בנגב. "בהתחלה צחקתי", משחזר יוסף. "אמרתי לו: רק אתמול הייתי תלמיד בעצמי, איך אהיה מורה? אבל הוא לא ויתר. בסוף הסכמתי, וזה הפך לחוג יוצא דופן. אני מעריך שזה היה אחד מבתי הספר הראשונים בארץ שלימדו בהם תקשורת וצילום בצורה מעשית. עד היום, כשאני ואחיי מסתובבים בדרום, אנשים עוצרים אותנו וזוכרים בהתלהבות בשיעורים של 'המורה אמנון'. זה

פתח להם צוהר לעולם חדש".

במקביל להוראה, יוסף התנה עם מנהל בית הספר שיוכל להמשיך לעבוד בשטח כעיתונאי בתום יום הלימודים. "בחרתי להתחיל כצלם עיתונות כי לא רציתי להיפרד מהמצלמה. מהר מאוד התחלתי לצלם ולכתוב במקומונים המובילים בדרום - בעיתון 'שבע' וב'קול הנגב' של ידיעות תקשורת. הצעד הזה סלל מהר מאוד את הדרך להצעה הגדולה: להתמנות לכתב עיתון 'חדשות' בדרום וברצועת עזה".

בתחילת שנות ה-90 מונה יוסף לכתב מן המניין בעיתון 'חדשות', מעבר שאילץ אותו להיפרד מהמצלמה ולעבור מקדמת השטח לעבודת תחקיר וכתובה. "באינתיפאדה הראשונה, שפרצה ב-1987, עוד פעלתי כצלם שטח ב'דיעות אחרונות' וב'חדשות', אבל ככל שהזמן עבר נכנסתי ככתב מן המניין ישר לתוך גוב האריות ברצועת עזה", הוא משחזר.

שם גם רשם את אחת מהחשיפות העיתונאיות המשמעותיות ביותר של התקופה. "הייתי הראשון שחשף את מנהרת הטרור הראשונה שנחפרה מתחת לצייר פילדלפי, בין רפיח המצרית לרפיח הישראלית, בזמן שצה"ל עוד שלט באזור. עד אז הכירו בעיקר מנהרות של מבריחים, אבל המנהרה שחשפתי שימשה נתיב דו-סטרי להברחת כלי נשק, אמצעי לחימה ומבוקשים. היא הייתה צריכה להדליק נורה אדומה בוהקת במערכת הביטחון, ולצערי זה לא קרה".

מה עשתה מערכת הביטחון בזמנו עם החשיפה על המנהרה?

"כלום. זו הייתה כותרת ראשית בעיתון, אבל מיהו פשוט נרדם בשמירה", הוא נאנח. "קצין בכיר, שנפגש איתי בזמנו ונתן בי אמון רב, סיפר לי שהמנהרה הזאת היא מנהרת נפץ ומפגע בטיחותי וביטחוני מסוכן. לצערי, ראינו את התוצאות במלוא עוצמתן ב-7 באוקטובר. בצה"ל ובמערכת הביטחון נוהגים לטעון שהמנהרות הראשונות הגיעו רק ב-2004 או 2005, אבל זה פשוט לא נכון. זו לא הייתה מנהרה למעבר של איחוד משפחות בין שני חלקי רפיח, אלא הנקודה שבה נולדה השיטה: עוד מנהרה ועוד מנהרה. משם נולדה המלחמה, והכתובת הייתה על הקיר כבר אז". שנה לאחר מכן הביא יוסף גילוי דרמטי נוסף, כשחשף את הקמתו של בסיס אימונים של חמאס בלב סיני. את הבסיס הקים אחד

המחבלים האכזריים ברצועה באותם ימים - מפגע שהיה אחראי לרצח משתפי פעולה ולשרשרת פיגועים קשים. "דרך המנהרה הנוספת שחשפתי נמלטו מאות מחבלים מעזה לסיני והקימו שם בסיס צבאי לכל דבר, וממנו יצאו פיגועים רבים לתוך שטח ישראל", הוא מפרט. "החשיפה הזאת הכתה גלים ועשתה כותרות לא רק בארץ, אלא ברחבי העולם כולו, אבל גם כאן זה הסתיים בקול ענות חלושה".

היכולת שלו להגיע לחשיפות המדהדות הללו, הגיעה מעבודה סיופית בשטח. "כדי להגיע לסקופ או לידיעה בלעדית, אתה לא הולך לקודקודים למעלה - שם לא תקבל כלום", מבהיר יוסף. "את הכתבות הכי טובות אתה מקבל מאנשי השטח האלמוניים. ככה למשל הבאתי את החשיפה על הקמת גדר הגבול בין ישראל לרצועת עזה - הגדר שקרסה ב־7 באוקטובר. זו הייתה כותרת ראשית ב'חדשות', אך שבוע לאחר מכן העיתון נסגר". עם סגירתו של 'חדשות', עבר יוסף לשמש ככתב הדרום וגוש קטיף של עיתון 'הארץ' - מעגל שנסגר עבורו מאז אותה גלויה ששלח לעיתון כשהיה ילד בן 10. בעוד שב'חדשות' התמקד בצד הפלשתיני, כעת עבר לסקר

מקרב את ההתיישבות הישראלית ברצועה, ובמיוחד את היישובים המבודדים כפר דרום ונצרים. "כשעזבתי את 'חדשות', שלמה קוסטינר, שהיה מזכיר היישוב נצרים, אמר לי בדאגה: 'עכשיו כבר לא יכתבו עלינו'. אמרתי לו: 'ב'הארץ' זכויות האזרח הן ראשונות במעלה. אם לא יכתבו עליכם - אני לא נשאר שם'. ולזכותם של אנשי 'הארץ' ייאמר שכל סיפור מגוש קטיף קיבל מקום מרכזי בעמוד הראשון או בהרחבה".

ואולם השנים הארוכות בלב הסכנה החלו לתת בו את אותותיהן. אחרי התלבטות ממושכת, מה שהוביל להחלטתו לפרוש מהעיתונות היה פיגוע קשה בנצרים, שבו נהרגו שלושה קציני צה"ל. "כשראיתי את הזוועה שם, הבנתי שהגעתי לקצה", הוא משתף בגילוי לב. "נכנסתי מדי יום לעזה - לפעמים לבד, לפעמים עם צלם. בית החולים שיפא היה כמעט בית שני עבורי. ראיתי את הניגוד הבלתי נתפס בין העוני המחפיר של מחנות הפליטים לבין שכונת רימאל העשירה, 'הסביון של עזה'. כשאני מסתכל על זה היום, זה פשוט טירוף מסמר שיער. מעט מאוד עיתונאים בישראל חוו את עזה מבפנים באופן חופשי ולא בליווי צבאי. היום, כשאני רואה למה הפכו בית החולים שיפא ומחנות הפליטים ב־7 באוקטובר, אני לא יודע איך יצאתי משם בשלום".

ההחלטה שהצילה תלמידים מחמו

המעבר מהעיתונות לעולם הדוברות, בתפקיד דובר עיריית באר שבע, נולד דווקא מתוך סדרת חשיפות נוקבות שפרסם על העירייה. הוא חשף פרשיות שגרמו להתפטרות המנכ"ל, איסדרים שהובילו למעצרי משטרה, ושיאם באפריל 1994 - חשיפת חקירתו הפלילית של ראש העיר דאז יצחק רגר. "הכתבה הרעידה את אמות הסיפים ותפסה את העמוד הראשון ב'הארץ'", נזכר יוסף. "רגר עצמו היה איש תקשורת רב־זכויות - לשעבר כתב 'קול ישראל' באירופה ומזכ"ל רשות השידור, והאיש שבנה את באר שבע המודרנית. במשך חמש שנים התחלפו אצלו עשרה דוברים כי הוא כעס שלא מפרסמים

"הייתי צריך להכין תושבים שלא ידעו מה זה מקלט, לחיות תחת אש". יוסף מימין, עם ראש העיר רוביק דנילוביץ', לאחר נפילת הטיל הראשון מעזה לבאר שבע ב-2008

צילום: דיאגו מיטלברג

מספיק את תנופת הפיתוח של העיר. אחרי הפרסום נגדו הוא ביקש להיפגש איתי, אבל מתוך אי־נעימות התחמקתי שוב ושוב". הפגישה הבלתי נמנעת התרחשה לבסוף בהצגה גנרלית בתיאטרון באר שבע, כשנשיא אוניברסיטת בן־גוריון דאז, אבישי ברוורמן, ערך ביניהם היכרות. רגר הזמין מיד את יוסף ורעייתו לשיחה, ובתום ההצגה ישבו השניים מ־11 בלילה ועד שלוש לפנות בוקר. במהלך הלילה שטח ראש העיר את משנתו והציע לו לבוא ולשמש דובר העירייה. יוסף נדהם מההצעה. "פגעתי בבטן הרכה של העירייה וחשפתי שם פרשיות לא פשוטות, תהיתי איך אני יכול להפוך לדובר. אבל רגר לא הרפה והמשיך לחזר אחריי במשך שלושה חודשים רצופים".

בסופו של דבר הכריעו השיקולים המשפחתיים והרצון להשפיע מבפנים. "הילדים הקטנים שלי ואשתי ראו את הסיכונים שלקחתי מדי יום ברצועת עזה, והבנתי שהגיעה השעה לעבור את הקווים לצד השני ולסייע בשינוי התדמית של באר שבע", הוא מסביר. "כך נפתחה בפניי קדנציה מופלאה של 30 שנה כדובר העירייה".

במרץ 1995 נכנס יוסף רשמית לתפקיד דובר עיריית באר שבע. שנתיים וחצי עבד לצד יצחק רגר עד לפטירתו, קדנציה שבה הוביל לשינוי תדמיתי עמוק של העיר. בהמשך,

"בצה"ל ובמערכת הביטחון נוהגים לטעון שהמנהרות הראשונות הגיעו רק ב־2004 או 2005, אבל זה פשוט לא נכון. את המנהרה הראשונה מתחת לציר פילדלפי חשפתי כבר בשנות ה־90, זו הנקודה שבה נולדה השיטה: עוד מנהרה ועוד מנהרה. משם נולדה המלחמה, והכתובת הייתה על הקיר כבר אז"

כשביקש לחזור לעיתונות, הפעיל עליו ראש העיר הנבחר, יעקב טרנר, לחץ כבד להישאר. יוסף נעתר, ולאחר מכן המשיך לעבוד גם לצידו של ראש העיר הרביעי רוביק דנילוביץ' - עד להשלמת 30 שנות שירות בתפקיד.

כעיתונאי שהכיר כל סמטה ברצועת עזה, יוסף לא שיער שבאר שבע - שלא ספגה ירי מאז מלחמת העולם הראשונה ב־1916 - תהפוך פתאום לחזית. "פתאום האנשים שראיתי בעזה - יורים על הבית שלי", הוא מתאר. "כדובר, הייתי צריך להכין תושבים שלא ידעו מה זה מקלט, לקרוא להם להתמגן וללמוד לחיות תחת אש. מצאתי את עצמי חובש את הכובע של דובר צה"ל בחירום - תפקיד שבהמשך הוביל אותי לכהן במשך 15 שנה בתפקיד יושב ראש איגוד דוברי הרשויות המקומיות בישראל".

האירוע המטלטל ביותר בקריירה שלו התרחש לאחר שטיל ראשון ומפתיע נחת בעיר, ללא אזעקה, במהלך מבצע 'עופרת יצוקה'. בחצות, בתום סיור שטח, ישבו ראש העיר רוביק דנילוביץ', נהגו ויוסף ברכב והתלבטו בנוגע לחזרה ללימודים למחרת. מפקד פיקוד העורף יאיר גולן וסגן שר הביטחון מתן וילנאי המליצו לחזור לשגרה, אך דנילוביץ' הלך עם תחושת הבטן והחליט לבטל את הלימודים עבור 42 אלף תלמידים.

למחרת בבוקר, בעת שסיירו ליד אנדרטת חטיבת הנגב, שמעו צעקה ממפקד מרחב הנגב: "תיכנסו פנימה!". טיל נוסף שוגר ללא אזעקה. "ראינו את הטיל נוחת וטסנו למקום", הוא נזכר. "הגענו לתיכון מקיף א' וראינו כיתה שלמה שנהרסה כליל. יום קודם לכן ישבו שם יותר מ־30 תלמידים. ההחלטה הדרמטית של רוביק בלילה הצילה עשרות ילדים ממוות בטוח. זה סיפור שמטלטל אותי עד היום ויישאר חקוק בזיכרוני לנצח".

לצד העבודה השוטפת, 30 שנותיו כדובר עיריית באר שבע היו רצופות באירועי חירום ופיגועים קשים, בהם פיצוץ האוטובוסים הכפול בעיר שגבה את חייהם של 16 בני אדם. "באירועים כאלה אתה נדרש לתפקד בקור רוח בזירות קשות מאוד", הוא משתף. "מעבר לדיווחים לתקשורת, זה כולל טיפול וניהול הלוויות של התושבים שנרצחו, ביקור פצועים בבתי החולים וליווי צמוד של המשפחות השכולות בשבעה".

בספרו האוטוביוגרפי 'מילה אחרונה', שכאמור יוצא כעת עם יציאתו לגמלאות, ומאגד את ניסיונו בתחומי העיתונות והדוברות ומשמש חומר קריאה לסטודנטים לתקשורת, הוא מתאר את החיבור בין עולם העיתונות לעולם הדוברות. "לאורך השנים, הן כדובר העירייה והן במשך 15 שנה כיושב ראש איגוד דוברי הרשויות המקומיות, פעלתי ליצירת שיתוף פעולה הדוק בין הדוברים לעיתונאים בשטח, יזמתי כנסים מקצועיים והענקתי תעודות הוקרה לאנשי תקשורת בולטים. בספר אני נוגע גם בכשלים של ההסברה הישראלית. חשוב לי להראות שאפשר לנהל מערכת יחסים מקצועית ומכבדת בין דוברים לעיתונאים. עולם התקשורת והדוברות חייב לעבוד יחד בצורה שפווה ועניינית". ■

צילום: לירון מולדובן

מיכל ורד

53

נשואה לרב אייל ורד, אמא לשישה

תושבת פתח תקווה

ראש אולפנת 'דרכי נעם'

התחלה// לפני 53 שנה, נולדה בראשון לציון, שלישית מארבע בנות.

אבאמא// אבא אהרון דוד חסין ז"ל, שימש גבאי בית כנסת במשך יותר מ־50 שנה. "הקים שני בתי כנסת והיה מסור להם בימיו ולילותיו. ככה גדלנו". אמא סוון חסין, "הייתה מנהלת חשבונות, אבל בעיקר שותפה מלאה לכל ענייני בית הכנסת וניהול הבית. המתנה הכי גדולה שקיבלתי מהורים שלי היא הקשר החזק לצדיקים. הבבא סאלי והרשב"י היו בני בית אצלנו בדיבורים ובתפילות. יש בי הכרת הטוב על הפשטות והעין הטובה שבהן הם גידלו אותנו".

מסורת// גדלה במשפחה מסורתית. "כשהיינו ילדים, ההורים היו מסורתיים עם חיבור חזק לבית הכנסת ולמסורת. האחויות הגדולות שלי עוד למדו בבית ספר ממלכתי קרוב לבית. אני כבר למדתי בממלכתי דתי, ובכיתה ז' ביקשתי לעבור מהתיכון הדתי לאולפנת צפירה".

המעבר// "האולפנה פתחה לי עולם חדש. באותה שנה סבא שלי נפטר והבית גם הלך והתחזק. בשנים ההן הייתי חניכה ומדריכה נלהבת בסניף בני עקיבא שבט עצמאות בעיר. שניהם היו עבורי מקום מוכן של גיבוש תודעת שליחות ואהבת תורה".

אחותי// "אחותי הגדולה סיגל חלתה בגיל צעיר במחלה קשה. בגיל 30 הפכה סיעודית לגמרי, וההורים שלי טיפלו בה במסירות גדולה עד שנפטרה. למרות הקושי העצום הבית היה בית שמח".

שירות לאומי// שנה ראשונה במדרשת נחלת ש"י בחיספין. "שנה שבה עיקר מה שעשינו היה ללמוד וללמד תורה, ומתנה ענקית בצידה היו המשפחות המאמצות. אני זוכתי בחיבור למשפחתם של הרב אברהם ויווה שילר. שם למדתי איך נראה ומרגיש בית מתוק של תורה". שנה שנייה באולפנית טבריה. "פגשתי דמויות חינוכיות שהולכות איתי עד היום, אברהם ליפשיץ, רחל סלע ועוד".

מכללה// לימודים במכללה בירושלים, יהדות וייעוץ חינוכי. "הלכתי ללמוד ייעוץ חינוכי כי תמיד עניינו אותי אנשים ותהליכים. במכללה פגשתי בית מדרש חי ותוסס עם גדולי ישראל, לימוד תורה בעומק והרבה פתיחות וכבוד לכל מי שיראתו קודמת לחוכמתו. כר פורה לצמיחה רוחנית ואישית".

החצי השני// הרב אייל ורד, בן 54, רב קהילת יחדיו בפתח תקווה ור"מ במכון מאיר, "הוא המתנה של חיי. אנחנו גם הכי דומים וגם הכי שונים. החבר הכי טוב שלי וגם מי שאני לומדת ממנו הכי הרבה תורה של החיים".

הנחת// שישה. תהילה חיה בת 29, נעמה מרים בת 27, אהרון דוד בן 24, עבריה בת 22, קמה בת 20, ועטרה בת 17. "תודה להשם, בתפילות ועם המון סייעתא דשמיא זכינו לשישה ילדים נפלאים, לחתנים וכלה מדהימים, ולחבורת נכדים קסומה ביותר".

היריון מיוחד// לידת הבת הבכורה הייתה בגדר נס גלוי, "עם תפילותיו החמות של הרב רפאל לוינ' ועם ליווי צמוד של הרב מנחם בורשטיין ממכון פוע"ה, ראינו ניסים גלויים. במהלך ההיריון בבדיקת אולטרסאונד נמצא ממצא מדאיג שלא

להתחבר// "אחרי הגירוש היה לנו ברור שצריך למצוא את הדרך להרחיב את המעגלים והחיבורים. הגיעה אלינו פנייה לייסד יחד קהילה תורנית ישראלית אידאליסטית במרכז הארץ, קהילת יחדיו. בהתחלה היא נוסדה לחילונים ודתיים יחד. רעיון מיוחד שהרגיש לנו כל כך נכון אחרי העקירה, ועברנו לפתח תקווה".

רבנית קהילה// מאז, קרוב לח"י שנים, עומדת לצד בעלה בראש קהילת יחדיו בפתח תקווה. "קהילה גדולה ותוססת שמשתדלת להרבות טוב ולגדול בעבודת השם. מחפשים כל הזמן את הדרך להיות שותפים במעגלי עשייה לטובת עם ישראל, בפנים ובחוץ. עסוקים בפרויקטים כמו שליחי יחדיו במקומות העבודה, חבר מביא חבר - חיבורים בין דתיים לחילונים, משקיעים בקליטת עלייה מברזיל ובכלל, משתדלים לעשות טוב. אני אשת הרב ומשתדלת להיות כתובת זמינה וקרויבה לכל פנייה".

עוד כוחות// "בשלב מסוים הילדים גדלו והתחלתי להרגיש פנויה יותר, וכך התגלגלה אליי פנייה לניהול של אולפנה. בהתחלה אפילו לא רציתי לשמוע, אבל בהמשך משהו התבהר וקיבלתי את תפקיד ראש האולפנה בשעלבים. תחום חדש, זכות גדולה".

באוקטובר// "אחרי שנתיים בשעלבים הבנו יחד שנכון לעשות שינוי, ותכננתי לי מעין שנת שבתון, שנה מפנקת של מנוחה ולימוד תורה. כל התוכניות נקטעו בשבעה באוקטובר והמלחמה שנפתחה. הרבה מגויסים.

גירוש ועקירה. הגירוש הוא אירוע מטלטל ששבר הרבה מאוד הנחות יסוד וחייב אותנו לבנות קומה חדשה, גם פנימית וגם לאומית. הלכתי ללמוד בבית מדרש להתחדשות של הרב דב זינגר, וזה היה בשבילי מים קרים על נפש עייפה".

בני נצרים// אחרי הגירוש עברו עם היישוב והישיבה לאתר הזמני ביבול, בדרך להקמת היישוב בני נצרים בחולות חלוצה. בכל השנים האלה שימשה יועצת בית הספר. "קהילה חזקה שמיד התמסרה לשליחות הבאה, ובו בזמן התמודדה עם השברים. חשנו איך משהו נשבר גם אצל התלמידים. היו חרדות וכאב שלא פגשנו קודם. אי אפשר לתאר את המורכבות והאינטנסיביות של ההתמודדות אחרי הגירוש, אבל לא נשארנו בזה".

יועצת// אחרי הגירוש עבדה כמדריכה ביחידה למצבי לחץ וחירום של שפ"י במשרד החינוך. "השתדלתי לתת יד מלאה אמונה, תקווה ואופטימיות לצוותים המתמודדים עם מצבי חירום מגוונים. במקביל הייתי גם יועצת בגיל הרך. הייתי גם יועצת של גני חב"ד, ושם נוצר הקשר שלנו עם הרבי מלובביץ' ועם התורה שלו. למעשה, יש לנו שפה משותפת כי אצל כולנו המניע המרכזי בחיים הוא להיות שליחים ולהפיץ החוצה את מעיינות התורה, האמונה והאהבה".

אריאל// אחרי שנתיים הישיבה עברה לאריאל, וחברה לקהילת 'נצר אריאל', "חבורה שהחליטה אחרי הגירוש להעמיק את החיבורים והקימה גרעין בעיר אריאל. אנחנו נשארו לגור עוד שנה ביבול עד שתהיה לנו התבהרות מה הלאה".

במגרש הביתי

"בימים הטובים אני קמה בשש ורבע להליכה עם חברות טובות. אין על הבוקר ואין על חברות טובות. משם לאולפנה, לימים עמוסים ומלאים בכל טוב. את היום סוגרת בכוס קפה ושיחה טובה עם בעלי."

"פיוטים של יגל הרוש, שירי נבואה של ביני לנדאו, ניגוני דבקות של דדי בן עמי עם ההמנון לארץ ישראל."

"תודה להשם שנתן לנו את השבת. מה אנחנו בלעדיה?! עוגן של המשפחה, נהנים כל שבת מהתורה המתוקה שבעלי מלמד ומהיחד של הקהילה, וברוך השם מהרבה בלגן של הנכדים."

"בחדר שלי באולפנה יש תמונות של דמויות מופת שמאירות ומכוונות את חיי: הרב קוק, הרבי מלובביץ', הבבא סאלי, רבי אריה לוי, בנו הרב רפאל לוי, הרב מרדכי אליהו ורבי שלמה קרליבך, זכר צדיקים לברכה. והרב יצחק גינזבורג ייבדל לחיים ארוכים."

"הכי מפחדת משנאת אחים שהיא באמת שנאה לחינם. כי לא משנה כמה אתה צודק, זו פשוט סכנה קיומית."

"שים שלום, טובה וברכה, חיים, חן וחסד עלינו ובינינו."

"לגור בכל מקום בארץ ישראל ולבנות הרבה בתים. עד שאזכה, שותפה נאמנה ונלהבת ביותר בקרן החוות."

בעלי קפץ כבר בשבת לצפון, והבן שלי היה בסדיר בשריון. גם החתנים הוקפצו והנשואות הגיעו אלינו. כמו כל עם ישראל, הלם גדול. אסון גדול. אבל כולנו היינו יחד."

אובדן // "חמישה ימים אחר כך נפלה אחיינית של בעלי, עדי אודיה ברוך הי"ד. היא התעקשה להתגייס למילואים ובדרכה להיות סמב"צית בחמ"ל בעיר שדרות נפגעה מרקטה. אין מילים לתאר את הכאב, רק הערצה לגיסתי וגיסי אורית ואבי וילדיהם דביר ויניר, שהדרך שבה הם מתמודדים מגדלת את כולנו וממחישה לנו את גבורת הבחירה בחיים."

אולפנה 2 // בסוף אותה שנה התגלגלה לפתחה ההצעה לעמוד בראש אולפנת דרכי נעם בפתח תקווה. "כשסיימתי את הניהול בשעלבים תהיתי אם ארצה לחזור למשימה הגדולה הזאת. אמרתי לעצמי שזה אצל השם יתברך, אם הוא ירצה הוא ידאג לזה. כשזה הגיע הייתה בהירות שזה הדבר הנכון, וכתלמידתו של גדול השליחים בחינוך בני ובנות ישראל, הרב דרוקמן זצ"ל, אמרתי גם אני, הנני."

הראש // "באולפנה אני זוכה להיות שותפה לצוות מסור שאני אוהבת ומעריכה מאוד, ולהיות עסוקה יחד איתם באחד הדברים החשובים ביותר בימינו: חינוך בנות ישראל המאלפות, לחיים של אהבת תורה ויראת שמיים בימים של גאולה ממש." ●

בס"ד

אך

לקראת תהליך של שימור פוריות, בתחילת המסע או בסבב האחרון?

בואי

את לא חייבת לעבור את זה לבד!

בקהילת שותפות למסע

תכנשי נשים שמבינות את הדרך שאת עוברת

יום רביעי | כ' אלול | 2.9 | רמת גן

19:30 התכנסות

20:00 עיצוב יומן אישי

21:00 מעגל שיח

מחברת

רבקה: 050-3121830

מוראל: 054-2392166

פרטים נוספים והרשמה באתר המכון

מכון פועיה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה
המערך הסוציאלי

מכון פועיה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

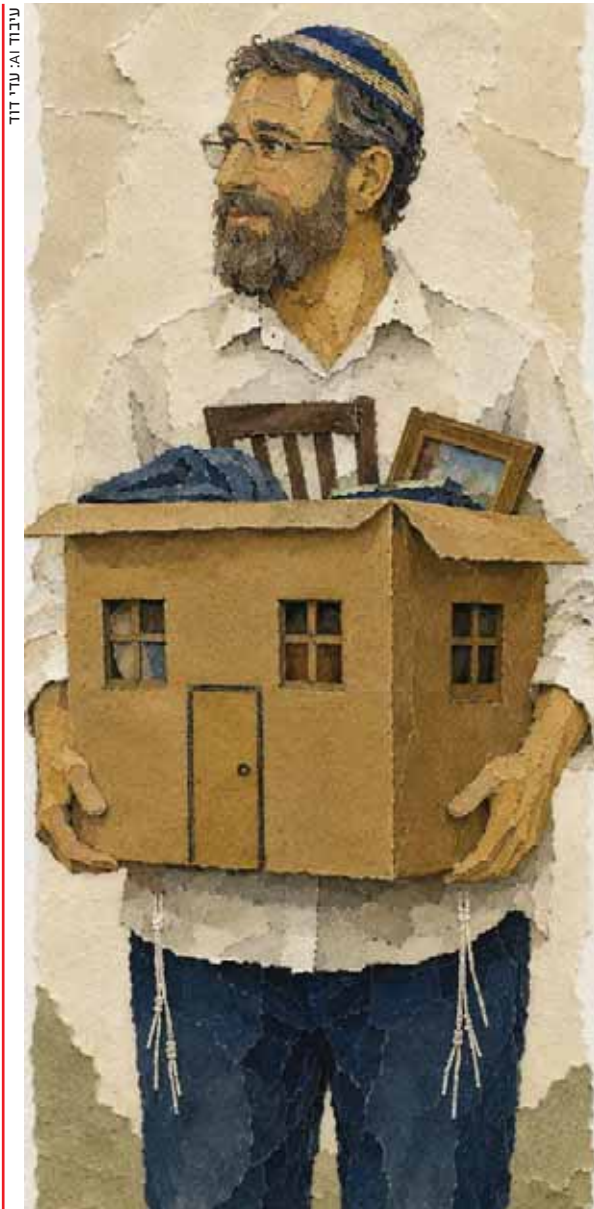
עונת המעבר

גבוהה מתקשים לעיתים ליצור קשרים חברתיים יציבים, וחלקם חווים ירידה זמנית בהישגיהם בלימודים. מצד שני, ילדים שעוברים יחד עם משפחה מגובשת ותומכת מפתחים לעיתים דווקא גמישות, יכולת הסתגלות וביטחון עצמי גבוה יותר. מה שחשוב הוא האופן שבו המשפחה מתמודדת. גם אצל מבוגרים המחיר אינו זניח. שכן טוב הוא האדם שיקפוץ לשמור על הילדים במקרה חירום, שידפוק בדלת כשהוא שומע רעש חריג, או שיביא מרק חם כשמישהו חולה. כל רשת התמיכה הזאת נבנית במשך שנים, וביום אחד היא מתפרקת. הקשרים החדשים לא נוצרים מיד, ולכן הרבה אנשים מרגישים בתקופה הראשונה תחושת בדידות, גם כאשר הבית החדש גדול, יפה ומרווח יותר.

מחקרים בתחום הכלכלה המשפחתית מראים שמעבר דירה כרוך כמעט תמיד בהוצאות בלתי צפויות. גם מי שתכנן תקציב מדויק מגלה פתאום שצריך להחליף ברז דולף, לתקן תריס שלא נסגר או לקנות ארון נוסף. ולפעמים דווקא ההוצאות הקטנות, שכל אחת מהן נראית שולית, מצטברות לסכום לא מבוטל. אבל יש גם רווח שלא נמדד בכסף. המעבר מאלץ משפחות לפתוח ארונות שלא נפתחו שנים. לפתע מתגלים צעצועים שנשכחו, אלבומי תמונות, מכתבים ישנים, כלי מטבח כפולים ומכשירי חשמל ששרדו שלושה מעברי דירה בלי שהשתמשו בהם. בכל משפחה יש בדרך כלל אדם אחד שקשה לו להיפרד מחפצים שאולי עוד נצטרך, ומולו יהיה בן משפחה אחר שרק מחכה להשליך את הכול. זה ריקוד בין נוסטלגיה לבין הרצון לפתוח דף חדש.

אקורדיון בסלון. יש תופעה מוכרת בשם עייפות מעבר, שמתבטאת בשבועות ארוכים של הפרעות שינה, כאבי גב ועומס רגשי. מבחינה בריאותית, מעבר דירה נחשב לאחד מאירועי החיים המלחיצים ביותר ומופיע תמיד במחקרים בעמודה של החלטת מקום עבודה או מחלה במשפחה. רמות הורמוני הסטרס עולות, איכות השינה יורדת, ולפעמים יופיעו כאבי ראש, כאבי גב, הפרעות עיכול או עייפות ממושכת. כל זה בנוסף לעומס על השרירים בעקבות סחיבות ממושכות. מדי שנה מגיעים אנשים לחדרי המיון בעקבות הרמת ארגזים כבדים בצורה לא נכונה. פציעות גב, קרעים בשרירים, נפילות מסולמות וחבלות הם תופעות מוכרות בתקופות של מעברי דירה. גם בגיל המבוגר יש למעבר דירה השפעות מורכבות. קשישים העוברים מבית שבו חיו עשרות שנים עלולים לחוות בלבול, ירידה בתחושת הביטחון ואפילו הידרדרות קוגניטיבית זמנית. ועם כל זה, כאשר המעבר נעשה לסביבה נגישה יותר, קרובה לילדים או מותאמת למגבלות הגיל, הוא יכול לשפר שיפור ניכר את איכות החיים ולהפחית בדידות ונפילות.

בכל מעבר דירה הרגשנו שהשארנו מאחור תקופה מחיינו. בדירה אחת נולדו חלק מהילדים, באחרת הם הפכו לנערים, בשלישית עברו לישיבות, התגייסו, וברביעית כבר הגיעו הנכדים. הסיפורים עברו יחד עם הארגזים, וכשפתחנו קופסאות מצאנו זיכרונות. גילינו שמה שבאמת יוצר בית הוא האנשים שחיים בו, והשולחן המתמלא שוב בצחוק, בארוחות משפחתיות ובקולות של ילדים ונכדים. אך בחלוף השנים חל מפנה. אנחנו מתבגרים, והילדים עוזבים את הבית בזה אחר זה. והנה, הבית שהיה פעם מבעבע ומלא חיים נעשה גדול מדי ושקט מדי. ואז נשאל את עצמנו אם הגיע הזמן לעבור לדירה קטנה יותר. אבל בהגיע שבת קודש, השולחן המרכזי נפתח כמו אקורדיון (וגם הלב), הנכדים ממלאים את החדרים, והקירות כאילו מתרחבים כדי להכיל עוד צחוק, עוד סיפור ועוד חיבוק. כמה טוב שהגעתם הביתה. ●

הילדים כבר למדו את חלוקת התפקידים במעבר דירה: אחד סוחב, אחד מפרק, אחד צובע, ואחד משכנע את אבא שאפשר להיפרד לפחות מחלק מהאוצרות שבבידעם. בדרך כלל הניסיון לא ממש הצליח, אבל דווקא הרגעים האלה, של ויכוחים קטנים וצחוק גדול בין ערמות הקרטונים, הפכו את המעבר ממשימה לכיף

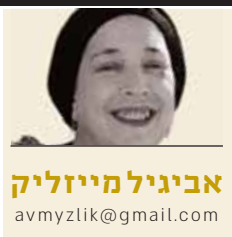
הזמני הוא קבוע. על רצפת הסלון מונחים עשרות ארגזים מקרטון. על אחד כתוב 'מטבח', על השני 'ספרים', על השלישי 'שביר'. בתוך שעות ספורות הבית ששקק חיים הופך למחסן זמני. התמונות יורדות מהקירות, הווילונות נעלמים, והחדרים שהיו עדים לשמחות, לדמעות, ללילות ללא שינה ולימי הולדת, נותרים עירומים ושקטים. כעת מתרחשת פרדה שקטה מזיכרונות, מהרגלים, משכנים, מקהילה ומעוד קשרים בלתי נראים. מעבר דירה הוא אחד האירועים המטלטלים ביותר שאדם ומשפחה חווים. כרופאה אני פוגשת נשים בתחנה הראשונה של מעבר דירה, שהיא המעבר של תינוק מהרחם החמים לעולם הקר והאכזר. אבל גם בתחנות נוספות במעגל החיים פגשתי איין ספור משפחות בתקופות של שינוי: אם זה מעבר לדירה הסמוכה להורים כי האיש מתגייס לשנה וחצי, ואם זה מעבר לגבעה או לחווה נטולות מים וחשמל, כי יש אחריות לאומית והשעה דוחקת. ומעל הכול חוויתי את האירוע האיום והנורא של הגירוש מגוש קטיף, אז ליוויתי את נשות נצרים היקרות והגיבורות. גיליתי שמעבר דירה הוא אירוע שמשפיע על הבריאות, על היחסים בתוך המשפחה ועל התחושה העמוקה של שייכות, גם אם המעבר היה לגמרי רצוני, על אחת כמה וכמה אם הוא כפוי.

יש משפחות שזוכות ועוברות דירה פעם אחת בחייהן, ויש משפחות שנודדות שוב ושוב בעקבות עבודה, לימודים, שליחות או אילוצים כלכליים. זוגות צעירים רבים מתחילים את חייהם בדירות שכורות במחסנים, קרואנים או יחידות דיור, חווים הרבה מעברי דירה, ורק לאחר שנים עוברים לדירה משלהם. ויש זוגות רבים מהציבור שלנו שהזמני אצלם הוא הקבוע והחיים שלהם בנויים ממעברים, נעים משליחות לשליחות. הם בתנועה מתמדת עם הפנים אל עם ישראל, ללא רצון להתקבע בנוחות ארעית כאשר חיי עולם מחכים בסוף המסלול.

גלות של עשרים שנה. יותר מעשר פעמים עברנו דירה, המעבר העיקרי שלנו התרחש בעקבות שרפה שפרצה בדירת האברכים שמעלינו. בכל פעם שאני פוגשת סיפורים קשים של בתים שעולים באש בתוך דקות ספורות, אני נזכרת ביום המר והנמהר שבו חזרתי הביתה כדי להיתקל במראה של ספרי קודש מפויחים ורטובים מושלכים בחצר ביתנו, ספרים שהשליך השכן החוצה בתקווה שיינצלו, כאשר הורנוקים של מכבי האש עשו את עבודתם. אז הוגלינו לנוף איילון ולקח לנו יותר מעשרים שנה לחזור לכור מחצבתנו.

בכל מעבר ארוננו ארונות ופירקנו ספריות, כשהילדים הקטנים התרוצצו בין קרטונים. בשלב מסוים זה הפך לתוכנית הקבועה של חופשות הקיץ. והיה גם תסריט קבוע - אני ניסיתי לצמצם את כמות הארגזים, בעוד בעלי הנוסטלגי התקשה להיפרד ממכתבים ישנים, מציווד צבאי, מכלי מטבח ומזכרות. הילדים כבר למדו את חלוקת התפקידים: אחד סוחב, אחד מפרק, אחד צובע, ואחד משכנע את אבא שאפשר להיפרד לפחות מחלק מהאוצרות שבבידעם. בדרך כלל הניסיון לא ממש הצליח, אבל דווקא הרגעים האלה, של ויכוחים קטנים וצחוק גדול בין ערמות הקרטונים, הפכו את המעבר ממשימה לכיף.

תג המחיר של המעבר. עבור ילד העולם כולו מורכב מהרחוב שהוא משחק בו, הגינה השכונתית, בית הספר והחברים. מחקרים מראים כי ילדים שעוברים דירות בתדירות

אהבה ואווה

בעלי ואחותו חוו ניכור קשה ביניהם במשך שנים רבות, ואף אחד לא הצליח לשבור את חומת השתיקה שנוצרה. עד שיום אחד מריבה של שני אחים אחרים הביאה לסיומו הטוב של הסיפור

לבכות לאמא שלה - חמותי - על מה שעובר עליה. היא שאלה, למה? למה אני צריכה להתמודד עם דבר כזה? וחמותי החכמה ענתה לה בפשטות: תשאלי את עצמך למה באמת... היא עשתה חשבון נפש והבינה בדיוק מה רומזים לה משמייים (היא אומנם לא דתייה, אבל רוחנית מאוד), והחליטה לעשות שלום עם אחיה. בבת אחת זכינו שוב באחות, דודה, גיסה. ברור שזאת לא דרך קלה, וברגע שרחוקים למשך שנים רבות כל כך, לא פשוט לחזור ולהתקרב. אבל לפני זמן מה היא העלתה פוסט מרגש במיוחד באינסטגרם. בפוסט היא הציגה בגאווה את הגיטרות המדהימות שבעלי בונה מעץ זית ואפוקסי, סיפרה על כל מה שקרה ביניהם לאורך השנים, והכי ריגש אותי לקרוא שאחרי זמן רב כל כך שהתרגלה לחיות לבד כאמא חד-הורית, פתאום מצאה שוב משפחה חמה ואוהבת שמחבקת אותה ומקרבת אותה. התרגשתי כל כך לשמוע שהיא מכירה בזה ומסכימה להיות חלק, ושיש לסיפור הכל כך כואב הזה סוף אופטימי ומשמח. הלוואי עליי ועל אחותי! •

לסעודות המשפחתיות שאנחנו עורכים סביב מעגל השנה, ומצאה אצלנו תא משפחתי שמח, חם ואוהב שמקבל אותה בדיוק כפי שהיא. אך אחותו של בעלי נשארה באותו מקום בלי רצון לזוז, ולא דיברתי איתה שנים ארוכות, אפילו לא מילה אחת. וכן גם בעלי. גם גורמים אחרים במשפחה, חילונים בדיוק כמוה, ניסו להתערב, לשכנע, לקרב - אך שום דבר לא השתנה. אפילו לא ידענו ולא הבנו על מה הכעס הגדול שלה. נראה לי שעם השנים נשארו רק הכעס והניכור, בלי שאפילו זוכרים מה בדיוק הסיבה לריחוק.

רמז משמייים

לפני כשנה היא עברה לדירה שכורה חדשה. הדירה הייתה מקסימה ממש, אבל הבעלים היו שני אחים שגרמו לה לצער נורא. הם לא הפסיקו לריב ולהתקוטט ביניהם, ומי שסבלה בעיקר מהמריבות שלהם הייתה היא, כאשר כל אחד מהאחים אמר לה משהו הפוך מהשני, והיא חשה שהם פשוט רבים זה עם זה דרכה. יום אחד היא הרגישה שהייסורים כבר גדולים מדי, והתקשרה

כבר כתבתי כאן בעבר על נושא הניכור במשפחות, נושא שבעיניי הוא כואב מאוד ולעצרי אני חווה אותו מהצד הפחות מוצלח שלו עם אחת מאחיותיי, שהחליטה לנתק כל קשר איתי, והמצב מסב לי צער רב. אך הפעם רציתי לספר סיפור הפוך, סיפור עם סוף טוב ומרגש.

גם בעלי חווה ניכור מצד אחותו. אינני יודעת, ובזה אני מתכוונת גם לסיפור שלי וגם לשלו, אם העובדה שחזרנו בתשובה גרמה למרחק, או שבאיזה שהוא מקום זה כבר היה שם קודם ורק חיכה להזדמנות. אך אין ספק שחזרה בתשובה היא שינוי קיצוני מספיק בשביל לייצר זרות וכן, גם ניכור, בתוספת העובדה שבתחילת הדרך עושים הרבה טעויות והולכים לכל מיני הנהגות והחמורות שאחר כך משתנות ומתעדנות. כך נוצר מצב שבעלי ואחותו היחידה הלכו והתרחקו כל כך, עד שהיא ממש ניתקה כל קשר, לא הגיעה לשמחות שלנו, לא הרימה טלפון אף פעם ולא הכירה את חמשת אחייניה המקסימים. לאורך השנים ניסינו בהמון דרכים לפנות ולגשר, אך ללא הצלחה. לפחות הבת היחידה שלה כן הגיעה אלינו

סופריאו אסאדו

8-6 מנות

משך הכנה: 4 שעות

דרכת קושי: קלה פלוס

התבשיל הנפלא הזה הוא אחד התבשילים האהובים עלינו ביותר בשבת. אני מכינה אותו מבשר של אסאדו - מספר 9 שנקרא גם פלאנקען, ומתקבל בשר שפשוט נמס בפה, אך אפשר לעשות אותו גם מחלקים אחרים - צלעות, אנטריב, צוואר או צלי כתף. הצ'יפס שמתבשל מעליו מקבל את טעמי הבשר, ויחד זוהי אחת המנות הכי מוצלחות ואהובות בביתי. רק טיפ אחד חשוב - אל תערבבו ואל תוסיפו מים, במתכון הזה חשוב מאוד הדיק.

- 3 בצלים חתוכים לקוביות
- 3 כפות שמן זית לאכילון
- קילו עד קילו וחצי קוביות
- בשר מספר 9 - אסאדו - פלאנקען ללא צ'ס, עם
- כמות מאונת 1/2 שמן
- מלח ופלפל
- לצ'יפס:
- 10 תפוחי אדמה קלופים
- 2 בצלים
- 1/2 שמן לאכילון

מכינים את התבשיל: בסיר גדול שמים את הבצלים ושמן הזית ומטגנים על אש גבוהה למשך 3-4 דקות. מנמיכים את האש וממשיכים לטגן עוד 10 דקות, עד להזהבה קלה. מגביהים שוב את האש, מוסיפים את הבשר ונותנים לו להבה קלה מכל צד - 3-4 דקות. מנמיכים את האש, מכסים את הסיר ומבשלים על האש הכי קטנה והכי נמוכה בגז.

מכינים את הצ'יפס: מחממים מחבת עם שמן לטיגון בגובה 3 סנטימטר בערך. קולפים את תפוחי האדמה וחותרים לשמיניות. מטגנים נגלה ראשונה עד להזהבה מכל צד (אין צורך שתפוחי האדמה יתרככו, רק שיהיבו) ומעבירים ישירות מהשמן לסיר הבשר - מסדרים מעל הבשר שכבה ראשונה של צ'יפס, ומתבלים אותה במלח ופלפל. ממשיכים לטגן את כל תפוחי האדמה באותו אופן - עד להזהבה. שוב מסדרים שכבה מעל הבשר ותפוחי האדמה שכבר טוגנו, ומתבלים במלח. לבסוף פורסים את הבצלים לעיגולים בעובי סנטימטר ומטגנים גם אותם להזהבה, מסדרים אותם בשכבה עליונה מעל תפוחי האדמה שבסיר. מכסים במכסה וממשיכים לבשל על אש נמוכה בלהבה הכי קטנה למשך 4 שעות. להגשה: מגישים את הבשר, הצ'יפס והרוטב המופלא שהצטבר בסיר. נפלא להגיש גם סלט קטן כתוספת.

במתכון העוגה מהשבוע שעבר נפלה טעות, יש להוסיף לעוגה שליש כוס שמן ולא כוס כפי שכתב.

בואו להיות חלוצים בתחום ה-AI

הזדמנות ללמוד בפקולטה להנדסה ותקשוב מתקדם,
באווירה של תל-חי ולגור בכפר הסטודנטים
של תנועת הבוגרים של בני עקיבא

לראשונה בישראל

B.Sc. תואר ראשון

במדעי המחשב

- לימוד מעמיק של עקרונות מדעי המחשב הנדרשים בעידן ה-AI
- דגש על שילוב בתעשייה במהלך ובסוף התואר
- פרויקט מעשי בתחום ה-DevOps
- "תל-חי טק" - תכנית ייחודית המשלבת סטודנטים בתעשיית התוכנה בחברות דוגמת Nvidia, BMC ועוד.
- "אקסלנטים" - תוכנית הכוללת קורסים מוכוונים תעשייה, בוטקאמפ בשיתוף חברות מובילות ועזרה בהשמה לתעשייה בסיום התואר

B.Sc. תואר ראשון

בהנדסת מערכות בינה מלאכותית*

- פיתוח מערכות AI מורכבות
- עבודה עם מערכות אוטונומיות
- פיתוח מודלים של Digital Twins
- ארכיטקטורת דאטה
- פרוייקטים אמיתיים לאורך כל התואר
- כניסה ישירה לאחד מהתחומים המבוקשים ביותר בהייטק

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

לפרטים
והרשמה: ***9827**

מגוון מלגות למתאימים